ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษกับความรู้ด้านคำศัพท์และการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม

Relationships between English Writing Ability and Vocabulary Knowledge and the Use of Vocabulary Learning Strategies of Students in an Islamic Religious School

สุริยา หว่าหลำ

Suriya Walam

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of Master of Arts in Teaching English as an International Language
Prince of Songkla University
2557

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ชื่อวิทยานิพนธ์ ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษกับความรู้ด้านคำศัพท์และการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม

ผู้เขียน นายสุริยา หว่าหลำ

สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

.....

(รองศาสตราจารย์ ดร.นิสากร จารุมณี)

คณะกรรมการสอบ

.....ประธานกรรมการ

(ดร. พิทยาธร แก้วคง)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นิสากร จารุมณี)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วราภรณ์ ศรีเพ็ชรพันธุ์)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อนุมัติให้นับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ

.....

(รองศาสตราจารย์ ดร.ธีระพล ศรีชนะ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้มาจากการศึกษาวิจัยของนักศึกษาเอง และได้แสดงความขอบคุณบุคคลที่มีส่วนช่วยเหลือแล้ว

ลงชื่อ.....

(รองศาสตราจารย์ ดร.นิสากร จารุมณี)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ลงชื่อ.....

(นายสุริยา หว่าหลำ)

นักศึกษา

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้ไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งในการอนุมัติปริญญาในระดับใดมาก่อน และไม่ได้ถูกใช้ในการยื่นอนุมัติปริญญาในขณะนี้

ลงชื่อ.....

(นายสุริยา หว่าหลำ)

นักศึกษา

ชื่อวิทยานิพนธ์ ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษกับความรู้ด้านคำศัพท์และการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม

ผู้เขียน นายสุริยา หว่าหลำ

สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ

ปีการศึกษา 2556

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ 2) ระดับความรู้คำศัพท์ 3) การใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ 4) ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้คำศัพท์กับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ และ 5) ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้คำศัพท์กับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดระดับความรู้คำศัพท์ และแบบสอบถามการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์เป็นเครื่องมือในการวิจัย สถิติที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพอใช้ (64.91%) โดยนักเรียนสามารถคิดประเด็นเนื้อหา จัดลำดับความคิด ใช้เครื่องหมายวรรคตอนและใช้คำศัพท์ในระดับพอใช้ (68.17%, 67.15%, 73.91% และ 59.9% ตามลำดับ) สำหรับความสามารถในการใช้ไวยากรณ์อยู่ในระดับต่ำ (55.55%) และผลการทดสอบระดับคำศัพท์ พบว่า นักเรียนมีความรู้คำศัพท์ระดับ 1000 คำมากที่สุด (92.73%) แต่มีความรู้คำศัพท์ระดับ 2000 คำ และ 3000 คำ น้อยมาก (44.56% และ 36.76% ตามลำดับ) นอกจากนี้การใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{x}$ = 3.03) ในแง่ความสัมพันธ์พบว่า ความรู้คำศัพท์ระดับ 2000 คำ และ 3000 คำ มีความสัมพันธ์กับความสามารถด้านการเขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับสูง (r= .761** และ .780** ตามลำดับ) ในขณะที่ความรู้คำศัพท์ระดับ 1000 คำ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนในระดับต่ำ (r=.308*) สำหรับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนพบว่า มี

ความสัมพันธ์เชิงลบกับความรู้คำศัพท์ในระดับต่ำมาก ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ระดับความรู้คำศัพท์เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมให้เกิดความสำเร็จในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตาม การใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ไม่ได้ส่งผลต่อระดับความรู้คำศัพท์ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

คำสำคัญ: นักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านคำศัพท์ กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์

Thesis Title Relationships between English Writing Ability and Vocabulary Knowledge and the Use of Vocabulary Learning Strategies of Students in an Islamic Religious School

Author Mr. Suriya Walam

Major Program Teaching English as an International Language

Academic Year 2013

ABSTRACT

The purposes of this study were to investigate 1) English writing ability, 2) levels of vocabulary knowledge, 3) the use of vocabulary learning strategies, 4) relationship between English writing ability and vocabulary knowledge, and 5) relationship between vocabulary knowledge and vocabulary learning strategies of 40 Mathayomsuksa 6 students who were studying at an Islamic religious school in Chana, Songkla province. The instruments were a writing ability test, vocabulary level test, and vocabulary learning strategies questionnaire. The statistics for analyzing data were percentage, mean, standard deviation, and Pearson's correlation coefficient.

It was found that students' English writing ability was at a fair level (64.91%) specifically in the aspects of content, organization of ideas, punctuation use, and vocabulary use (68.17%, 67.15%, 73.91%, and 59.9% respectively). Besides, the ability related to the use of grammar was found at a low level (55.55%). Results from the vocabulary level test revealed that the average score of 1000-word level was the highest (92.73%) whereas the 2000-word and 3000-word levels were considerably low (44.56% and 36.76% respectively). Moreover, the students' use of vocabulary learning strategies was at a moderate level ($\overline{x}$ = 3.03). Regarding the relationships, there were highly significant correlations between 2000-word and 3000-word levels and the students' writing ability (r= .761** and .780** respectively) but weak correlation for the 1000-word level (r=.308*).There

were considerably low negative correlations between the use of vocabulary learning strategies and vocabulary knowledge. The findings indicated that vocabulary knowledge is a crucial supporting factor in relation to success in English writing development; however, the use of vocabulary learning strategies was not found related to the students' vocabulary level.

Key Words: Islamic religious school students, English writing ability, vocabulary knowledge, vocabulary learning strategies

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์และความร่วมมืออย่างดียิ่งจากบุคคลหลายฝ่าย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณมายังท่านเหล่านี้ไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. นิสากร จารุมณี อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือ คำแนะนำ ข้อเสนอแนะทุกขั้นตอนของการศึกษาวิจัยพร้อมทั้งได้สละเวลาอันมีค่าให้คำแนะนำในการเขียนวิทยานิพนธ์ ตลอดจนตรวจสอบ และแก้ไขวิทยานิพนธ์ให้แล้วเสร็จอย่างสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วราภรณ์ ศรีเพ็ชรพันธุ์ และ ดร. อุษา อินทรักษา ที่ได้กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจแก้เครื่องมือในการวิจัยรวมทั้งให้คำแนะนำเพิ่มเติมในการวิจัยให้มีความถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณผู้บริหาร คณะครู และนักเรียนโรงเรียนแสงธรรมวิทยามูลนิธิ ที่ได้ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการทำวิจัยเป็นอย่างดี

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณพ่อ แม่ ครอบครัวและญาติพี่น้องที่คอยให้กำลังใจและสนับสนุนทุนทรัพย์ในการเรียนครั้งนี้มาโดยตลอด

คุณค่าและประโยชน์ที่เกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเพื่อบูชาแด่คณาจารย์ ครอบครัว ญาติพี่น้องและผู้มีพระคุณทุกท่าน

สุริยา หว่าหลำ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(5)
ABSTRACT	(7)
กิตติกรรมประกาศ	(9)
สารบัญ	(10)
รายการตาราง	(12)
รายการผลงานที่ตีพิมพ์และการประชุมวิชาการ	(13)
สำเนาหนังสือตอบรับจากวารสารและการประชุมวิชาการ	(14)
เนื้อเรื่อง:	
1. บทนำ	1
2. วัตถุประสงค์	4
3. วิธีการวิจัย	4
4. ผลการวิจัย	6
5. สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย	14
เอกสารอ้างอิง	16
ภาคผนวก	19
ภาคผนวก (1) เครื่องมือวิจัย	20
- แบบทดสอบวัดระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ	21

สารบัญ (ต่อ) **หน้า**

- แบบทดสอบวัดระดับความรู้คำศัพท์ 22
- แบบสอบถามการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ 32

ภาคผนวก (2) บทความวิจัย 38

- ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษกับระดับความรู้คำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม 39
- ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้คำศัพท์กับการใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม 52

ประวัติผู้เขียน 61

รายการตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ 7

ตารางที่ 2 ระดับความรู้คำศัพท์ 8

ตารางที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความสามารถด้านการเขียนกับระดับความรู้คำศัพท์ 9

ตารางที่ 4 การใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ 10

ตารางที่ 5 กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ที่มีความถี่การใช้สูงสุด 11

ตารางที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์กับระดับความรู้คำศัพท์ 14

รายการผลงานที่ตีพิมพ์

1. สุริยา หว่าหลำ และนิสากร จารุมณี. (2557). ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการเขียนกับความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม. *วารสารศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.*
2. สุริยา หว่าหลำ และนิสากร จารุมณี. (2557). ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านคำศัพท์กับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม. *การประชุมวิชาการนำเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ 15: "50 ปี กับการอุทิศเพื่อสังคม" คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น,2313-2321.*

หนังสือตอบรับจากวารสาร

ที่ ศธ 0521.1.11/012

คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา
90112

28 มกราคม 2557

เรื่อง ตอบรับการได้รับบทความ

เรียน นายสุริยา หว่าหลำ

ตามที่ท่านได้ส่งบทความ เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษกับความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม เพื่อตีพิมพ์ในวารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ตามความทราบแล้วนั้น

กองบรรณาธิการได้รับบทความของท่านแล้ว และจะนำบทความของท่านเข้าสู่กระบวนการประเมินคุณภาพโดยกองบรรณาธิการและผู้ทรงคุณวุฒิต่อไป ทั้งนี้ กองบรรณาธิการจะแจ้งผลให้ท่านทราบอีกครั้งหนึ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มาลี สบายยิ่ง)
รองคณบดีฝ่ายวิจัยและบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศิลปศาสตร์

งานวิจัย
โทรศัพท์/โทรสาร 0-7428-6675
E-mail: waraporn.no@psu.ac.th

หนังสือตอบรับจากการประชุมวิชาการ

หนังสือรับรองฉบับนี้ให้ไว้เพื่อแสดงว่า นายสุริยา หว่าหลำ ได้นำเสนอบทความวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านคำศัพท์กับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม(Relationship between Vocabulary Knowledge and the Use of Vocabulary Learning Strategies of Students in an Islamic Private School)" ในงานประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ 15 วันที่ 28 มีนาคม 2557 ณ มหาวิทยาลัยขอนแก่น อ.เมือง จ.ขอนแก่น ซึ่งมหาวิทยาลัยขอนแก่นอนุญาตให้แนบบทความวิจัยดังกล่าวในวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาได้

ให้ไว้ ณ วันที่ 28 มีนาคม 2557

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัญชลี ตัตตะวะศาสตร์)
รองคณบดีฝ่ายวิชาการ
ปฏิบัติราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยขอนแก่น

1. บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือและสื่อกลางที่สำคัญในการติดต่อสื่อสารระดับนานาชาติ ซึ่งทุกประเทศในโลก รวมทั้งประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษเพื่อที่จะสามารถแข่งขันกับนานาประเทศได้ โดยเฉพาะกับประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งจะเริ่มอย่างเป็นทางการในปี 2558 ถึงแม้ว่าประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษโดยจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกระดับชั้น (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551) จากการรายงานสรุปผลการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (O-NET) ประจำปี 2554 และ 2555 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลปรากฏว่า วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีค่าเฉลี่ยระดับคะแนนต่ำสุดจากรายวิชาที่สอบทั้งหมด คือ ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 21.80 และ 22.12 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาผลการสอบเฉพาะสาระภาษาเพื่อการสื่อสารของรายวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งรวมตัวชี้วัดที่ 1.3 คือ ผู้เรียนสามารถนำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน พบว่า ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 26.79 และ 27.09 ตามลำดับ ซึ่งจัดว่าอยู่ในระดับต่ำมากเช่นเดียวกัน จึงกล่าวได้ว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีปัญหาเรื่องของความสามารถด้านภาษาอังกฤษและจำเป็นต้องพัฒนาทักษะอีกมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของทักษะการพูดและการเขียน

การเขียนถือเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญเพราะเป็นทักษะที่สามารถพัฒนาสติปัญญาในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อแสดงจุดมุ่งหมาย หรือเจตนารมณ์ของผู้เขียนและเป็นเครื่องมือที่แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการทางความคิดที่ซับซ้อน ดังที่ Vygotsky (1978) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนการเขียนที่เหมาะสมกับผู้เรียนและระดับของผู้เรียนนั้นสามารถส่งเสริมพัฒนาการทางความคิดที่ซับซ้อนได้ แต่ในขณะเดียวกัน การสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะให้นักเรียนฝึกเป็นอันดับสุดท้ายหลังจากที่ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง พูด และอ่านแล้ว ซึ่ง Heaton (1997) ได้กล่าวถึงเหตุผลที่ทักษะการเขียนมักจะได้รับการพัฒนาหลังทักษะอื่นๆ ว่าอาจเป็นเพราะทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนมากที่สุดสำหรับผู้เรียน เพราะการเขียนเป็นการเปลี่ยนภาษาพูดให้เป็นสัญลักษณ์ คือ ตัวอักษร ผู้ที่จะเขียนได้ต้องมีพื้นฐานทักษะอื่นมาก่อน นอกจากนี้ผลการวิจัยที่ผ่านมาแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนในทุกระดับชั้นมีปัญหาเรื่องทักษะการเขียน ดังที่แสดงในงานวิจัยของ สุดศิริ ศิริคุณ (2543) และฐิติรัตน์ สุวรรณสม (2544) ที่ได้พบว่า ปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาและนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ คือ การใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ กลไกการเขียน การเรียบเรียงความคิดให้เป็น

ข้อความที่สื่อความหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการใช้คำศัพท์หรือระดับความรู้คำศัพท์เป็นหนึ่งในปัจจัยหลักที่มีผลต่อความสามารถของผู้เรียนในเรื่องการเขียน

ในการเรียนภาษาอังกฤษทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนให้มีประสิทธิภาพนั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องมีพื้นฐานความรู้คำศัพท์พอสมควร ดังที่ Krashen & Terrel (1983) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้เรียนภาษาที่สองจะต้องรู้คำศัพท์เป็นพื้นฐานเพื่อใช้ในการสื่อความหมายในการใช้ภาษานั้นๆ ทั้งในการเรียนและการติดต่อสื่อสาร สอดคล้องกับข้อคิดเห็นของบุณยาพร สุวันโนและคณะ (2547) ที่ได้ระบุว่า ในการเรียนภาษาทุกภาษา ระดับความรู้คำศัพท์เป็นเรื่องสำคัญที่สุดเพราะคำศัพท์สามารถช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนและช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ในทางตรงกันข้าม ถ้าผู้เรียนไม่มีความรู้เรื่องคำศัพท์จะส่งผลให้ผู้เรียนมีปัญหาในการสื่อสารและการเรียนภาษาอังกฤษเป็นอย่างมากดังที่ Thornbury (2002) ได้กล่าวไว้ว่า ถ้าผู้เรียนไม่มีความรู้เรื่องไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนอาจจะสื่อสารได้บางส่วน แต่ถ้าผู้เรียนไม่มีความรู้เรื่องคำศัพท์ผู้เรียนจะไม่สามารถสื่อสารได้เลย

นอกจากนี้ Laufer (1997) ได้กล่าวไว้ว่า คำศัพท์เป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งและเป็นปัจจัยพื้นฐานที่ก่อให้เกิดความเข้าใจในการสื่อสาร และเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถทางภาษาของผู้เรียน แต่การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศไม่ใช่เรื่องง่าย เนื่องจากระดับความรู้คำศัพท์ของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศกับผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษามีความแตกต่างกันมาก ดังนั้นผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจึงต้องมีวิธีการเรียนรู้เฉพาะตัวในการพัฒนาระดับความรู้คำศัพท์ คือ กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์

กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์เป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาที่มีความสำคัญต่อผู้เรียนในการเรียนรู้คำศัพท์ ดังที่ Nation (2001) ได้กล่าวไว้ว่า กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์เป็นส่วนหนึ่งของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ยิ่งไปกว่านั้นกลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน เพราะกลยุทธ์ในการเรียนรู้สามารถช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ เรียนรู้และจดจำข้อมูลใหม่ไว้ใช้ต่อไป (O' Malley & Chamot, 1990) ผู้เรียนอาจจะมีกลยุทธ์การเรียนรู้ที่แตกต่างกันทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความชอบและความถนัดของผู้เรียนในการเลือกใช้กลยุทธ์ต่างๆที่คิดว่ามีประสิทธิภาพในการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ Nation (1990) ที่ว่า วิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่สำคัญที่สุด คือ การให้ผู้เรียนมีอิสระในการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ที่ตอบสนองความต้องการและความถนัดของผู้เรียนเองซึ่งส่งผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้คำศัพท์ นอกจากนี้ Ellis (1997) ได้กล่าวอีกว่า ในการเรียนรู้ภาษานั้น

ผู้เรียนที่ประสบผลสำเร็จจะใช้กลยุทธ์ที่หลากหลายกว่าผู้เรียนที่ไม่ประสบผลสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ Nacera (2010) ที่ว่า ผู้เรียนภาษาที่สองจำเป็นต้องใช้กลยุทธ์มากเท่าที่จะมากได้เพื่อให้ประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้ทางภาษา ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่า ในการเรียนรู้คำศัพท์ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้กลยุทธ์ที่เหมาะสมและหลากหลายเพื่อให้ได้คำศัพท์ที่ต้องการและคงคำศัพท์ไว้ใช้ได้ต่อไป จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า คำศัพท์เป็นพื้นฐานในการพัฒนาทักษะอื่นๆ ส่วนกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นนับว่าทั้งสองปัจจัยดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนานักเรียนด้านการเรียนกลุ่มสาระต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ โดยผู้บริหารและครูผู้สอนได้มุ่งจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรสถานศึกษาซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 และครอบคลุมทั้ง 4 สาระ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสาระที่ 1 คือ ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมุ่งให้นักเรียนได้ใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักวิธีการเรียนภาษาได้ด้วยตนเองและมีคุณภาพตามที่หลักสูตรกำหนด แต่เมื่อพิจารณาผลการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติในรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนปี 2554 และ 2555 พบว่า ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 24.78 และ 24.83 ตามลำดับโดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวชี้วัดที่ 1.3 ซึ่งรวมทักษะการพูดและการเขียน ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 30.31 และ 30.42 ตามลำดับ ซึ่งหมายความว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ

จากผลการทดสอบดังกล่าวที่แสดงให้เห็นว่า นักเรียนความสามารถด้านทักษะการพูดและเขียนในระดับต่ำ รวมไปถึงความสำคัญของทักษะการเขียนซึ่งเป็นเครื่องมือแสดงถึงพัฒนาการทางความคิด ความจำเป็นของความรู้ด้านคำศัพท์ในการเรียนภาษาอังกฤษและการติดต่อสื่อสาร และประโยชน์ของการใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ต่อการเรียนรู้และเพิ่มพูนคำศัพท์ของนักเรียน งานวิจัยนี้จึงมุ่งเน้นที่จะศึกษาความสัมพันธ์ของความรู้ด้านคำศัพท์ กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์และระดับความสามารถด้านทักษะการเขียน โดยใช้บริบทของนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามสะท้อนสภาพและความสัมพันธ์ดังกล่าว เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการหาแนวทางพัฒนาระดับความรู้คำศัพท์ ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต่อไป

2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม

2.2 เพื่อศึกษาระดับความรู้คำศัพท์ของนักเรียนและความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้คำศัพท์กับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม

2.3 เพื่อศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม

2.4 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้คำศัพท์กับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม

3. วิธีการวิจัย

3.1 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

งานวิจัยนี้ศึกษาจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนแสงธรรมวิทยามูลนิธิ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา โดยเลือกนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/3 เป็นกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling) ซึ่งนักเรียนกลุ่มดังกล่าวมีจำนวน 40 คน และกำลังศึกษารายวิชา ภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2556

3.2 เครื่องมือในการวิจัย

3.2.1 แบบทดสอบวัดระดับความสามารถด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ หัวข้อ My Daily Routine กำหนดความยาวประมาณ 100-120 คำ คะแนนเต็ม 100 คะแนน ซึ่งผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงทฤษฎี (Construct Validity) จากผู้ทรงคุณวุฒิ (ภาคผนวก 1)

3.2.2 แบบทดสอบวัดระดับความรู้คำศัพท์ ระดับ 1000 คำ 2000 คำ และ 3000 คำ แต่ละระดับมี 30 ข้อ รวมทั้งหมด 90 ข้อ (ภาคผนวก 1) แบบทดสอบดังกล่าวปรับมาจากรายการ

ทดสอบระดับความรู้คำศัพท์ของ Nation (2008) Version 2 ผู้วิจัยได้ปรับความหมายคำศัพท์เป็นภาษาไทยและได้ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องจากผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา

3.2.3 แบบสอบถามการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ ประกอบด้วย 3 กลยุทธ์ คือ 1) กลยุทธ์ในการค้นหาความหมายคำศัพท์ใหม่ (discovery strategy) จำนวน 11 ข้อ 2) กลยุทธ์ในการจดจำคำศัพท์ (remembering strategy) จำนวน 17 ข้อ และ 3) กลยุทธ์ในการนำคำศัพท์ไปใช้ (application strategy) จำนวน 14 ข้อ รวมทั้งหมด 42 ข้อ (ภาคผนวก 1) ผู้วิจัยได้เลือกและปรับกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์มาจากกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ของ Schmitt (1997) เพื่อให้เหมาะสมกับบริบทการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัย และแบบสอบถามดังกล่าวได้ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงทฤษฎี (Construct Validity) จากผู้ทรงคุณวุฒิ และการตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นโดยใช้ Cronbach's Alpha Coefficient พบว่า ค่าความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง (.9550)

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

สัปดาห์ที่ 1 ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียน ภายในเวลา 60 นาที เมื่อนักเรียนทำแบบทดสอบเสร็จ ผู้วิจัยรวบรวมแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนทั้งหมดให้กับผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน ซึ่งเป็นอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญการสอนการเขียนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา เพื่อทำการตรวจข้อสอบตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยเกณฑ์การตรวจงานเขียนมีดังนี้

1. ความสมบูรณ์ของเนื้อหา 20 คะแนน (ความชัดเจน เข้าใจง่าย สอดคล้องกับชื่อเรื่องและสมเหตุสมผล)
2. การเรียบเรียงความคิด 20 คะแนน (ความต่อเนื่องและความสัมพันธ์ของเนื้อหา)
3. คำศัพท์ 20 คะแนน (การสะกดคำ ความเหมาะสมกับบริบท ความกว้างของวงศัพท์)
4. ไวยากรณ์ 20 คะแนน (ไวยากรณ์ในการเขียนเชิง Narrative)
5. เครื่องหมายวรรคตอน 20 คะแนน (เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ อักษรพิมพ์ใหญ่)

หลังจากนั้นผู้วิจัยได้วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจทั้ง 2 ท่าน (Inter rater-reliability) พบค่าความเชื่อมั่นที่ระดับ 0.865 ซึ่งจัดว่าเป็นค่าความเชื่อมั่นในระดับสูง

สัปดาห์ที่ 2 ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดระดับความรู้คำศัพท์ ภายในเวลา 60 นาที หลังจากนั้นกลุ่มตัวอย่างใช้เวลาประมาณ 20 นาทีตอบแบบสอบถามการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบทดสอบการเขียนเรียงความ แบบทดสอบวัดระดับความรู้คำศัพท์และการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้สถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) ร้อยละและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และคำนวณค่าความสัมพันธ์ระหว่างระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษกับระดับความรู้คำศัพท์ของนักเรียน และค่าความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้คำศัพท์กับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient)

ผู้วิจัยแปลผลงานเขียนโดยใช้เกณฑ์ดังนี้

น้อยกว่า 50 หมายถึง อ่อนมาก

50 - 59 หมายถึง อ่อน

60 - 69 หมายถึง พอใช้

70- 79 หมายถึง ปานกลาง

80 - ขึ้นไป หมายถึง ดี

4. ผลการวิจัย

4.1 ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับพอใช้ (64.91%) ดังที่แสดงในตารางที่ 1 เมื่อพิจารณาแต่ละด้านพบว่า ความสมบูรณ์ของเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการใช้คำศัพท์อยู่ในระดับพอใช้ (68.1%, 67.15%, 73.9%, และ 59.9% ตามลำดับ) เช่นกัน แต่เมื่อพิจารณาความสามารถด้านไวยากรณ์พบว่าอยู่ในระดับอ่อน (55.55%) ผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีความสามารถในระดับพอใช้ในการผลิตงานเขียนที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับชื่อเรื่อง มีความต่อเนื่องในการเรียบเรียงประเด็น และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน อย่างไรก็ตามนักเรียนมีปัญหาในการสะกดคำ การใช้คำที่สอดคล้องกับบริบท และการใช้คำศัพท์ในวงจำกัด ส่งผลให้ได้

คะแนนน้อยในประเด็นดังกล่าว และสามารถสรุปได้ว่า นักเรียนมีปัญหาในการใช้คำศัพท์เพื่อเขียนบรรยายเกี่ยวกับเรื่องราวในชีวิตประจำวันของตัวเอง อีกทั้งยังมีปัญหาในการเขียนประโยคไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของการเขียนเรียงความเชิงเรื่องเล่า (narrative) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยก่อนหน้านี้ของ สุดศิริ ศิริคุณ (2543) และฐิติรัตน์ สุวรรณสม (2544) ที่ได้พบว่า ปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาและนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ คือ การใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ กลไกการเขียน การเรียบเรียงความคิดให้เป็นข้อความที่สื่อความหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการใช้คำศัพท์

ตารางที่ 1 ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ (N = 40)

องค์ประกอบงานเขียน	**คะแนนเต็ม**	$\overline{x}$	S.D.	%
ความสมบูรณ์ของเนื้อหา	20	13.62	3.51	68.1
การเรียบเรียงความคิด	20	13.43	3.59	67.15
คำศัพท์	20	11.98	3.34	59.9
ไวยากรณ์	20	11.11	3.61	55.55
เครื่องหมายวรรคตอน	20	14.78	3.82	73.9
รวม	**100**	**64.91**	**15.32**	**64.91**

4.2 ระดับความรู้คำศัพท์

ผลการวิเคราะห์คะแนนจากแบบทดสอบระดับความรู้คำศัพท์พบว่า โดยภาพรวมคะแนนระดับความรู้คำศัพท์ทั้ง 3 ระดับของนักเรียนอยู่ที่ระดับร้อยละ 58.01 เท่านั้น โดยที่มีคะแนนส่วนใหญ่อยู่ที่ระดับ 1000 คำ (92.73%) ส่วนความรู้คำศัพท์ในระดับ 2000 คำและระดับ 3000 คำ พบว่าอยู่ในระดับต่ำกว่าครึ่ง กล่าวคือร้อยละ 44.56 และร้อยละ 36.76 ตามลำดับ แสดงว่าพื้นฐานคำศัพท์ของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับต่ำ ซึ่งอาจส่งผลต่อการพัฒนาต่อยอดทักษะ ซึ่งผลของการศึกษาระดับความรู้คำศัพท์ของนักเรียนที่ระดับ ระดับ 1000 คำและระดับ 2000 คำ สอดคล้องกับความคิดของ Nation (2008) ที่กล่าวไว้ว่า คำศัพท์ส่วนใหญ่ที่ผู้เรียนได้เรียนในหนังสือเรียนเป็นคำศัพท์ในระดับ 1000 คำและ2000 คำ นักเรียนจึงได้เรียนและพบบ่อยเมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษในห้องเรียน หรือแม้แต่ในบทความอื่นๆ ที่นักเรียนได้เจอนอกห้องเรียน และนอกจากนี้คำศัพท์ระดับ 1000 คำ และระดับ 2000 คำ เป็นคำศัพท์พื้นฐานที่สุดและนักเรียนใช้ในชีวิตประจำวันของนักเรียนเอง ซึ่งทำให้นักเรียนมีความคุ้นเคยและสามารถจดจำคำศัพท์ได้ ส่วน

ระดับความรู้คำศัพท์ระดับ 3000 คำ เป็นคำศัพท์ที่ประกอบไปด้วยคำศัพท์เชิงวิชาการมากขึ้น ซึ่งนักเรียนระดับดังกล่าวอาจจะไม่ค่อยได้เรียนในตำราเรียน และมีความถี่ในการใช้น้อยกว่า ทำให้นักเรียนไม่คุ้นเคยกับคำศัพท์ จึงเป็นสาเหตุทำให้นักเรียนมีความรู้คำศัพท์ระดับนี้น้อยกว่าระดับอื่น ตารางที่ 2 แสดงผลดังกล่าว

ตารางที่ 2 ระดับความรู้คำศัพท์

ระดับความรู้คำศัพท์	จำนวนข้อ	$\overline{x}$	S.D.	%
1000 คำ	30	27.82	2.490	92.73
2000 คำ	30	13.37	3.780	44.56
3000 คำ	30	11.03	3.475	36.76
รวม	**90**	**52.22**	**9.745**	**58.01**

4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความสามารถด้านการเขียนกับระดับความรู้คำศัพท์

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ดังรายละเอียดในตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า ความสามารถในการเขียนของนักเรียนด้านคำศัพท์ ด้านความสมบูรณ์ของเนื้อหาและด้านการเรียบเรียงความคิดมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับระดับความรู้คำศัพท์ระดับ 1000 คำ แม้ว่าจะเป็นความสัมพันธ์ในระดับต่ำ (r= .323*, .313* และ .273* ตามลำดับ) ซึ่งทำให้กล่าวได้ว่า การรู้ระดับคำศัพท์ที่ระดับ 1000 คำ ไม่ได้ช่วยให้นักเรียนพัฒนางานเขียนมากนัก ส่วนความสามารถด้านไวยากรณ์และเครื่องหมายวรรคตอนไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความรู้คำศัพท์ที่ระดับ 1000 คำแต่อย่างใด

สำหรับระดับความรู้คำศัพท์ระดับ 2000 คำ พบว่ามีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับสูง กับความสามารถในการเขียนด้านการเรียบเรียงความคิดและความสมบูรณ์ของเนื้อหา (r= .784** และ .741** ตามลำดับ) และมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ในระดับปานกลาง (r= .645** และ .606** ตามลำดับ) ต่างจากด้านเครื่องหมายวรรคตอนซึ่งพบความสัมพันธ์ในระดับต่ำ (r= .496**) สามารถสรุปได้ว่าระดับความรู้คำศัพท์ในระดับคำศัพท์ 2000 คำ มีความสัมพันธ์หรือส่งผลอย่างมากต่อความสามารถในการเขียนในองค์ประกอบส่วนใหญ่

นอกจากนี้ระดับความรู้คำศัพท์ในระดับ 3000 คำ ผลปรากฏว่ามีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนด้านการเรียบเรียงความคิดและความสมบูรณ์ของเนื้อหาในระดับสูงเช่นเดียวกัน (r= .756** และ .717** ตามลำดับ) และสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์และเครื่องหมายวรรคตอนในระดับปานกลาง (r= .645**, .630** และ .598** ตามลำดับ) ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่าระดับความรู้คำศัพท์ในระดับ 3000 คำ เป็นปัจจัยที่ส่งเสริมความสามารถหรือความสำเร็จในการเขียนของนักเรียนในทุกๆ องค์ประกอบ

ตารางที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการเขียนกับระดับความรู้คำศัพท์

องค์ประกอบด้านการเขียน	**ระดับความรู้คำศัพท์**		
	1000 คำ	**2000 คำ**	**3000 คำ**
ความสมบูรณ์ของเนื้อหา	.313*	.741**	.717**
การเรียบเรียงความคิด	.273*	.784**	.756**
คำศัพท์	.323*	.645**	.645**
ไวยากรณ์	.213	.606**	.630**
เครื่องหมายวรรคตอน	.208	.496**	.598**
รวม	**.308***	**.761****	**.780****

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากความสัมพันธ์ดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงเรื่องเล่าของนักเรียนยังอยู่ในระดับพอใช้ อาจมีสาเหตุมาจากการที่ระดับความรู้คำศัพท์ของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำ โดยเฉพาะระดับความรู้คำศัพท์ที่ระดับ 2000 คำและ 3000 คำ ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้คำศัพท์และความสามารถในการเขียนของนักเรียนพบว่า ความสามารถในการเขียนของนักเรียนสัมพันธ์กับระดับความรู้คำศัพท์ที่ระดับ 2000 คำ และ 3000 คำ ในระดับสูง ซึ่งเป็นไปได้ว่า การที่นักเรียนมีระดับความรู้คำศัพท์ทั้ง 2 ระดับ ในระดับน้อย ทำให้นักเรียนมีปัญหาในการผลิตงานเขียนของตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องของคำศัพท์และการเลือกใช้คำศัพท์ให้เหมาะกับบริบท ถึงแม้ว่าจะเป็นงานเขียนเกี่ยวกับเรื่องราวในชีวิตประจำวันก็ตาม ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Putra (2009) ที่ได้พบว่า ความรู้ระดับคำศัพท์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสามารถในการเขียน และส่งผลต่อความสามารถในการเขียนของนักเรียน และผลดังกล่าวสัมพันธ์กับความคิดของ Krashen & Terrel (1983) ที่ระบุไว้ว่าความรู้ด้านคำศัพท์เป็นปัจจัยสำคัญเมื่อสื่อสารโดยใช้ทักษะการพูดและการเขียน

4.4 การใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์

จากการวิเคราะห์การใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียน พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ในระดับปานกลาง ($\overline{x}$ = 3.03) โดยที่นักเรียนใช้กลยุทธ์การค้นหาความหมายคำศัพท์มากที่สุด ($\overline{x}$ =3.15) รองลงมาคือกลยุทธ์การจดจำคำศัพท์ ($\overline{x}$ = 2.99) ส่วนการใช้กลยุทธ์การนำคำศัพท์ไปใช้อยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\overline{x}$ = 2.98) ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 การใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ (N = 40)

ด้านที่	กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์	$\overline{x}$	S.D
1	การค้นหาความหมายคำศัพท์	3.15 (ปานกลาง)	.62
2	การจดจำคำศัพท์	2.99 (ปานกลาง)	.54
3	การนำคำศัพท์ไปใช้	2.98 (ปานกลาง)	.61
ภาพรวม		**3.03**	**.54**

เมื่อพิจารณารายละเอียดการใช้กลยุทธ์ย่อย พบกลยุทธ์ที่ใช้บ่อยที่สุด ดังแสดงในตารางที่ 5 ซึ่งอธิบายได้ดังนี้

ด้านที่ 1 การใช้กลยุทธ์การค้นหาความหมายคำศัพท์ (Discovery Strategies) พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ใช้กลยุทธ์ในการค้นหาความหมายคำศัพท์โดยการถามความหมายคำศัพท์จากเพื่อนร่วมห้องในระดับมาก (ข้อ 1.1 : $\overline{x}$ =3.53) เพียงกลยุทธ์เดียว ส่วนกลยุทธ์อื่นๆพบความถี่การใช้ในระดับปานกลางตามลำดับคือ กลยุทธ์การเดาความหมายคำศัพท์จากภาพหรือท่าทางที่เห็น ($\overline{x}$ =3.45) ถามความหมายภาษาไทยของคำศัพท์นั้นๆจากครู ($\overline{x}$ =3.43) ค้นหาความหมายคำศัพท์จากพจนานุกรม อังกฤษ-ไทย ($\overline{x}$ =3.30) ถามความหมายของศัพท์โดยยกจากประโยคภาษาไทยทั้งประโยค ($\overline{x}$ =3.27)

ด้านที่ 2 กลยุทธ์ในการจดจำคำศัพท์ (Remembering Strategies) พบว่า นักเรียนมีวิธีการจดจำคำศัพท์โดยการพูดหรือเขียนคำศัพท์นั้นบ่อยๆในระดับมาก (ข้อ 2.1 : $\overline{x}$ =3.50) เพียง

กลยุทธ์เดียวเช่นเดียวกัน ส่วนกลยุทธ์ข้ออื่นๆที่นักเรียนใช้ในการจดจำคำศัพท์อยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ คือ จดจำคำศัพท์จากความผิดพลาดที่เคยเกิดขึ้น ($\overline{x}$ =3.38) จำคำศัพท์ได้เพราะคำศัพท์นั้นอ่านออกเสียงเหมือนชื่อของเพื่อนหรือบุคคลสำคัญที่ตนเองรู้จัก ($\overline{x}$ =3.30) จำคำศัพท์นั้นได้เพราะนึกถึงสถานที่ที่พบคำศัพท์นั้น ($\overline{x}$ =3.27) ท่องจำคำศัพท์เมื่อเจอคำศัพท์ใหม่ ($\overline{x}$ =3.23)

ด้านที่ 3 กลยุทธ์การนำคำศัพท์ไปใช้ (Application Strategies) พบว่า นักเรียนใช้กลยุทธ์ในการนำคำศัพท์ไปใช้ในระดับปานกลาง ตามลำดับ คือ ฝึกการฟังภาษาอังกฤษจากสื่อต่างๆ ($\overline{x}$ =3.45) เล่นเกมส์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ ($\overline{x}$ =3.40) ใช้ท่าทางหรืออาการแทนคำพูดเมื่อนึกคำศัพท์ไม่ออก ($\overline{x}$ =3.35) เรียกการกระทำหรือสิ่งของที่พบเห็นในชีวิตประจำวันเป็นภาษาอังกฤษ ($\overline{x}$ =3.20) นำคำศัพท์ที่เพิ่งเรียนมาพูดเป็นประโยค ($\overline{x}$ =3.12)

ตารางที่ 5 กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ที่มีความถี่การใช้สูงสุด (N=40)

ข้อที่	กลยุทธ์คำศัพท์	$\overline{x}$	S.D
ด้านที่ 1 กลยุทธ์การค้นหาความหมายคำศัพท์			
1.1	ถามความหมายคำศัพท์จากเพื่อนร่วมห้อง	3.53 (มาก)	.85
1.2	เดาความหมายคำศัพท์จากภาพหรือท่าทางที่เห็น	3.45 (ปานกลาง)	.81
1.3	ถามความหมายภาษาไทยของคำศัพท์นั้นๆจากครู	3.43 (ปานกลาง)	1.08
1.4	ค้นหาความหมายคำศัพท์จากพจนานุกรม อังกฤษ-ไทย	3.30 (ปานกลาง)	.97
1.5	ถามความหมายเป็นภาษาไทยทั้งประโยคโดยในประโยคจะมีคำศัพท์ที่ไม่รู้อยู่ด้วย	3.27 (ปานกลาง)	.88
ด้านที่ 2 กลยุทธ์ในการจดจำคำศัพท์			
2.1	จำคำศัพท์โดยการพูดหรือเขียนคำศัพท์นั้นบ่อยๆ	3.50 (มาก)	.91
2.2	จดจำคำศัพท์จากความผิดพลาดที่เคยเกิดขึ้น เช่น จำความหมายของคำว่า dessert ซึ่งแปลว่า *ของหวาน* เป็น *ทะเลทราย* หลังจากนั้นทำให้จำคำศัพท์โดยไม่หลงความหมาย	3.38 (ปานกลาง)	.90

2.3	จำคำศัพท์ได้เพราะคำศัพท์นั้นอ่านออกเสียงเหมือนชื่อของเพื่อนหรือบุคคลสำคัญที่ตนเองรู้จัก เช่น จำความหมายของคำว่า may เพราะมีเพื่อนที่ชื่อเหมือนกับคำศัพท์	3.30 (ปานกลาง)	.99
2.4	จำคำศัพท์นั้นได้เพราะนึกถึงสถานที่ที่พบคำศัพท์นั้น เช่น จำคำว่า aquarium เพราะเคยไปเที่ยวที่ สถานที่แสดงสัตว์น้ำ	3.27 (ปานกลาง)	.91
2.5	ท่องจำคำศัพท์เมื่อเจอคำศัพท์ใหม่	3.23 (ปานกลาง)	.92
ด้านที่ 3 กลยุทธ์การนำคำศัพท์ไปใช้			
3.1	ฝึกการฟังภาษาอังกฤษจากสื่อต่างๆ เช่น ฟังเพลง ข่าว ภาพยนตร์ เป็นต้น	3.45 (ปานกลาง)	.93
3.2	เล่นเกมส์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เช่น puzzle crossword เป็นต้น	3.40 (ปานกลาง)	1.01
3.3	ใช้ท่าทางหรืออาการแทนคำพูดเมื่อนึกคำศัพท์ไม่ออก	3.35 (ปานกลาง)	.77
3.4	เรียกการกระทำหรือสิ่ง ของที่พบเห็นในชีวิต ประจำวันเป็นภาษาอังกฤษ	3.20 (ปานกลาง)	1.04
3.5	นำคำศัพท์ที่เพิ่งเรียนมาพูดเป็นประโยคเอง	3.12 (ปานกลาง)	.97

ผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า ในการเรียนรู้คำศัพท์ นักเรียนส่วนใหญ่ใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์เพื่อการค้นหาความหมายคำศัพท์ด้วยการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น อาจเป็นเพราะว่าวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ดังกล่าวเป็นกลยุทธ์ที่ทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ความหมายคำศัพท์ต่างๆ ได้ง่ายและรวดเร็วกว่าวิธีอื่น และส่วนใหญ่จะเรียนรู้วิธีการจดจำคำศัพท์เมื่อรู้ความหมายแล้วและนำคำศัพท์ไปใช้ด้วยตัวเอง กล่าวคือ นักเรียนส่วนใหญ่ใช้วิธีการจดจำคำศัพท์ด้วยการพูดหรือเขียนคำศัพท์นั้นบ่อยๆ ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากการจัดการเรียนการสอนของครูภาษาอังกฤษในโรงเรียน กล่าวคือ ครูผู้สอนส่วนใหญ่ทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาสอนให้นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ด้วยการอ่านซ้ำๆ จำความหมายและการสะกดคำศัพท์ (Khuvasanond et al., 2010) ทำให้นักเรียนได้รับการฝึกวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีการดังกล่าวจนเคยชิน อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่ากลยุทธ์การจดจำคำศัพท์บางวิธีมีการใช้น้อยซึ่งอาจเนื่องมาจากเป็นกลยุทธ์ที่ปรากฏน้อยในชีวิตประจำวัน เช่น กลยุทธ์การจำคำศัพท์ได้เพราะคำศัพท์นั้นอ่านออกเสียงเหมือน

ชื่อของเพื่อนหรือบุคคลสำคัญที่ตนเองรู้จัก หรือกลยุทธ์การจำคำศัพท์ได้เพราะนึกถึงสถานที่ที่พบคำศัพท์นั้น และสำหรับกลยุทธ์การนำคำศัพท์ไปใช้ นักเรียนนำคำศัพท์ไปใช้โดยการฝึกฟังภาษาอังกฤษจากสื่อต่างๆหรือเล่นเกมส์ต่างๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การเรียนรู้ด้วยสื่อดังกล่าวทำให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลายและสามารถจดจำคำศัพท์ได้ง่าย ซึ่งอาจส่งผลดีต่อการพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียน

4.5 ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์กับระดับความรู้คำศัพท์

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ดังแสดงในตารางที่ 6 พบว่ากลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ด้านการค้นหาความหมายคำศัพท์ การจดจำคำศัพท์และการนำคำศัพท์ไปใช้ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้คำศัพท์ที่ระดับ 1000 คำ

สำหรับความรู้คำศัพท์ที่ระดับ 2000 คำมีความสัมพันธ์เชิงลบกับกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ด้านการค้นหาความหมายคำศัพท์และการจดจำคำศัพท์ในระดับต่ำมาก (r =-.291* และ r =-.291* ตามลำดับ) ซึ่งสามารถกล่าวได้ว่ากลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ด้านการค้นหาความหมายคำศัพท์และการจดจำคำศัพท์ไม่ได้ส่งผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์และการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนในระดับ 2000 คำ ส่วนกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ด้านการนำคำศัพท์ไปใช้ไม่พบความสัมพันธ์กับระดับความรู้คำศัพท์ที่ระดับดังกล่าว

ส่วนความรู้คำศัพท์ในระดับ 3000 คำ ผลปรากฏว่ามีความสัมพันธ์เชิงลบกับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ด้านการค้นหาความหมายคำศัพท์และการจดจำคำศัพท์ รวมไปถึงกลยุทธ์ในการนำคำศัพท์ไปใช้ในระดับต่ำ (r =-.367**, r =-.318* และ r =-.292* ตามลำดับ) ซึ่งสามารถกล่าวได้ว่า การใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ด้านการค้นหาความหมายคำศัพท์ ด้านการจดจำคำศัพท์และด้านการนำคำศัพท์ไปใช้ไม่ได้ส่งผลต่อระดับความรู้คำศัพท์ที่ระดับ 3000 คำ ของนักเรียน ถึงแม้ว่านักเรียนใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ในระดับปานกลางและมากก็ตาม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนอาจจะยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ นักเรียนกลุ่มดังกล่าวอาจคิดว่าได้ใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ที่ต้องการแล้ว แต่ในความเป็นจริง เพียงแค่ใช้กลยุทธ์การถามความหมายคำศัพท์จากเพื่อนร่วมห้องเพื่อให้ได้เฉพาะความหมายของคำศัพท์เท่านั้น ซึ่งอาจไม่ก่อให้เกิดผลทางบวกต่อการเรียนรู้คำศัพท์ กล่าวคืออาจจะได้ความหมายที่ไม่ถูกต้อง และวิธีการดังกล่าวไม่ใช่วิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่แท้จริง ทำให้นักเรียนมีความรู้คำศัพท์ในระดับน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้คำศัพท์ระดับ 2000 คำ และ 3000 คำ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดในการเรียนรู้คำศัพท์ของ Oxford (1990) ที่ได้กล่าวไว้ว่า สำหรับผู้เรียนที่มี

ความรู้ระดับต่ำ ถึงแม้ว่าจะใช้ความพยายามในการเรียนรู้คำศัพท์มากเท่าใดก็ตาม ก็อาจจะไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้คำศัพท์

ตารางที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์กับระดับความรู้คำศัพท์

กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์	**ระดับความรู้คำศัพท์**		
	1000 คำ	**2000 คำ**	**3000 คำ**
ด้านการค้นหาความหมายคำศัพท์	-.146	-.291*	-.367**
ด้านการจดจำคำศัพท์	-.145	-.291*	-.318*
ด้านการนำคำศัพท์ไปใช้	-.008	-.099	-.292*
รวม	**-.105**	**-.243**	**-.292***

5. สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิจัยสามารถสรุปได้ว่า นักเรียนมีความสามารถในระดับพอใช้ในการผลิตงานเขียนให้มีเนื้อหาสอดคล้องกับเรื่องราวในชีวิตประจำวัน มีความต่อเนื่องในการเรียบเรียงประเด็นและการใช้เครื่องหมายวรรคตอน แต่มีปัญหาในการใช้คำศัพท์เพื่อเขียนบรรยายเกี่ยวกับเรื่องราวในชีวิตประจำวันของตัวเอง ปัญหาในการสะกดคำ การใช้คำที่สอดคล้องกับบริบท มีการใช้คำศัพท์ในวงจำกัด อีกทั้งยังมีปัญหาในการเขียนประโยคไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของการเขียนเรียงความเชิงเรื่องเล่า (narrative) ซึ่งปัญหาดังกล่าวอาจมีผลมาจากการที่นักเรียนมีระดับความรู้คำศัพท์ในระดับ 1000 คำเป็นส่วนใหญ่ และมีระดับความรู้คำศัพท์ที่ระดับ 2000 คำและ 3000 คำ ในระดับน้อย ซึ่งถือว่ายังไม่เพียงพอต่อการเขียน ทำให้นักเรียนมีปัญหาในการผลิตงานเขียนของตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปัญหาเรื่องของคำศัพท์และการเลือกใช้คำศัพท์ให้เหมาะกับบริบท ถึงแม้ว่าจะเป็นงานเขียนเกี่ยวกับเรื่องราวในชีวิตประจำวันก็ตาม

นอกจากนี้ผลของการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่า กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ด้านการค้นหาความหมายคำศัพท์ การจดจำคำศัพท์และการนำคำศัพท์ไปใช้ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความรู้คำศัพท์ที่ระดับ 1000 คำ แต่มีความสัมพันธ์เชิงลบกับระดับความรู้คำศัพท์ที่ระดับ 2000 คำและ 3000 คำในระดับต่ำถึงแม้ว่านักเรียนมีการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ในระดับมากและปานกลางก็ตาม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนอาจจะยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ กล่าวคือ นักเรียนกลุ่มดังกล่าวอาจคิดว่าได้ใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้

คำศัพท์ที่ต้องการแล้ว แต่ในความเป็นจริง นักเรียนเพียงแค่ใช้เพื่อให้ได้เฉพาะความหมายของคำศัพท์เท่านั้น ซึ่งไม่ใช่การเรียนรู้ศัพท์อย่างแท้จริง นอกจากนี้เลือกใช้วิธีถามความหมายคำศัพท์จากเพื่อน ซึ่งอาจจะไม่ได้ความหมายที่ถูกต้อง จึงทำให้นักเรียนมีความรู้คำศัพท์ในระดับน้อย การใช้กลยุทธ์อย่างไม่มีประสิทธิภาพดังกล่าวอาจส่งผลต่อการไม่สามารถพัฒนาความรู้ระดับคำศัพท์ ดังที่ได้แสดงให้เห็นจากผลการศึกษาที่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์และระดับความรู้คำศัพท์

5.2 ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

5.2.1 ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอน

เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า ระดับความรู้คำศัพท์ส่งผลต่อคุณภาพงานเขียน ดังนั้นจึงต้องมีการพัฒนาเพื่อเพิ่มพูนวงศัพท์ และยกระดับความรู้คำศัพท์ โดยวิธีการดังนี้

1. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายเพื่อกระตุ้นความสนใจของนักเรียนในการเรียนรู้คำศัพท์และจดจำคำศัพท์ได้ง่าย เช่น สอนคำศัพท์ด้วยเกมส์ต่างๆ เช่น Puzzle หรือ Crossword

2. ผู้สอนควรให้ผู้เรียนฝึกใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ที่หลากหลาย และให้โอกาสกับผู้เรียนได้ใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ไม่ว่าจะเป็นในห้องเรียนหรือนอกห้องเรียนเพื่อให้นักเรียนได้ใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพเพื่อยกระดับความรู้คำศัพท์

3. งานวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า ระดับความรู้คำศัพท์ที่ระดับ 2000 คำและ 3000 คำ มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาองค์ประกอบด้านต่างๆในการเขียน ดังนั้นในการสอนทักษะการเขียนจึงจำเป็นที่จะต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาระดับความรู้คำศัพท์เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเขียน ดังนั้นการจัดกิจกรรมก่อนการเขียน (Pre- writing activities) ที่เกี่ยวข้องกับการปูพื้นฐานคำศัพท์ที่จะใช้เขียนจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง

5.2.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

งานวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านคำศัพท์กับทักษะการเขียนเท่านั้น จึงควรทำวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านคำศัพท์กับความสามารถทางภาษาอังกฤษด้านอื่นๆ เช่น การพูด หรือทักษะการฟังและการอ่านซึ่งเป็น Receptive Skills เพื่อศึกษาความสำคัญของคำศัพท์ต่อทักษะดังกล่าว นอกจากนี้ผู้วิจัยอาจใช้เครื่องมืออื่นๆ ที่ใช้ทดสอบวัดความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียน เช่น Word Association Test (Nation, 2008) หรือ Vocabulary Size Test (Nation, 2008)

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*: สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร.

ฐิติรัตน์ สุวรรณสม. (2544). *การศึกษาการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียนเรียงความของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนเรศวร*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นวพร สรรพานิช. (2550). *การศึกษาการใช้กลยุทธ์ในการเขียนและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยกรุงเทพ*. สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

บุณยาพร สุวันโนและคณะ. (2547). *การศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแจ้ห่มวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 3.* ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยนเรศวร.

สุดศิริ ศิริคุณ. (2543). *การใช้กลวิธีการเรียนแบบร่วมมือด้วยโปรแกรม CIRC เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

Akbarian, I. (2010). *The relationship between vocabulary size and depth for ESP/EAP learners*, 391-401.

Al-Jarf, R. (2007). Teaching vocabulary to EFL college students online. *Call-EJ Online, 8(2).*

Duncan, J.L. (1985). *Writing from start to finish: A Rhetoric with Reading.* New York: Norton.

Ellis, R. (1997). *Second language acquisition.* Oxford: Oxford University Press.

Heaton, J.B. (1997). *Writing English language test*. London: London Group.

Khuvasanond, K., Sildus, T., Hurford, D., & Lipka, R. (2010). *Comparative approaches to teaching English as a second language in the United States and English as a foreign language in Thailand.* Retrieved December 20, 2013, from http:// www.scac.msu.ac.th/proceedings.html.

Komol, T. (2011). *The relationship between vocabulary learning strategies and vocabulary knowledge of Thai undergraduate students*. Master's thesis, Prince of Songkla University, Thailand.

Krashen, S.D., & Terrel, T. D. (1983). *The national approach: language acquisition in the Classroom*. Oxford: Pergamon Press.

Laufer, B. (1997). Assessing the effectiveness of monolingual, bilingual, and bilingualised dictionaries in the comprehension and production of the new words. *The modern language journal: 81(2)*.

Nacera, A. (2010). Language learning strategies and the vocabulary size. *Procedia Social and Behavioral Sciences(2)*: 4021-4025.

Nation, I. S. P. (2001). *Learning vocabulary in another language*. Cambridge: Cambridge University.

Nation, P. (1990). *Teaching and learning vocabulary*. Boston: Heinle & Heinle.

Nation, P. (2008). *Teaching vocabulary*: strategies and techniques. USA: Heinle & Cengage Learning.

O' Malley, J. M., & Chamot, A. U. (1990). *Learning strategies in second language acquisition.* Cambridge: Cambridge University Press.

Oxford, R. 1990. *Language learning strategies: What every teacher should know.* New York: Newbury House.

Pourshahian, B. (2012). *English language teaching: Vocabulary learning strategies and vocabulary size of ELT students at EMU in Northern Cyprus*, 5, 138-148. Doi: 10.5539/elt.v5n4p138.

Putra, Y. (2009). *The relationship between vocabulary size and writing ability of the English language laboratory students at Universitas Perlita Harapan*. Bachelor's thesis, Universitas Perlita Harapan, Karawaci.

Schmitt, N. (1997). Vocabulary learning strategies. In N. Schmitt & M. McCarthy (Eds.), *Vocabulary: Description, acquisition and pedagogy* (pp. 199-227). Cambridge: Cambridge University Press.

Taylor, L. (1990). *Teaching and learning vocabulary*. New York, London: Prentice Hall.

Thavornpon, S. (2012). *Relationships between vocabulary learning strategies and vocabulary knowledge and reading comprehension*. Master's thesis, Prince of Songkla University, Thailand.

Thornbury, S. (2002). *How to teach vocabulary*. Essex: Longman.

Vygotsky, L. (1978). *Thought and language*. Edited and translated by Eugenia Hanfmann and Gertrude Vankar. Cambridge: Massachusetts, The M.I.T Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก (1) เครื่องมือวิจัย

- แบบทดสอบวัดระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ
- แบบทดสอบวัดระดับความรู้คำศัพท์
- แบบสอบถามการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์

English Writing Ability Test

Instruction: Write 100-120 words about your daily routine. (Score: 100)

My Daily Routine

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Name/ surname: .....Student No. .....

แบบทดสอบวัดระดับความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนแสงธรรมวิทยามูลนิธิ อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา

<u>คำชี้แจง</u>

1. แบบทดสอบฉบับนี้มีจำนวนทั้งหมด 30 ข้อ คะแนนรวมทั้งหมด 90 คะแนน
2. แบบทดสอบนี้จัดทำขึ้นเพื่อวัดความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน ผลของแบบทดสอบที่ได้จะนำไปใช้ในการทำวิจัยต่อไป ซึ่งไม่มีผลต่อคะแนนหรือผลการเรียนของนักเรียนแต่อย่างใด
3. ขอความร่วมมือนักเรียนทำแบบทดสอบฉบับนี้อย่างเต็มความสามารถ เพื่อนำผลไปใช้ในการปรับปรุง และพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน และการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษต่อไป
4. ขอให้นักเรียนทำแบบทดสอบให้ครบทุกข้อ โดยที่นักเรียนจะต้องเลือกหมายเลขหน้าคำศัพท์ภาษาอังกฤษเขียนลงในช่องว่างหน้าความหมายภาษาไทยให้ถูกต้องตามความหมายที่ให้ไว้
5. นักเรียนมีเวลาในการทำแบบทดสอบคนละ 60 นาที

<u>ตัวอย่างการทำแบบทดสอบ</u>

1. business
2. clock __6__ ผนังห้อง
3. horse __3__ ม้า
4. pencil __4__ ดินสอ
5. shoe
6. wall

วัดระดับคำศัพท์ 1,000 **คำ**

ข้อ 1

1. about
2. believe ____ เกี่ยวกับ
3. compare ____ เพื่อน
4. deep ____ ความเชื่อ
5. experiment
6. friend

ข้อ 2

1. answer
2. blood ____ ง่าย
3. easy ____ เหตุผล
4. face ____ จน
5. poor
6. reason

ข้อ 3

1. age
2. dry ____ อายุ
3. happen ____ ความสงบสุข
4. in ____ เกิดขึ้น
5. office
6. peace

ข้อ 4

1. back
2. capital ____ เมืองหลวง

3. change ____ ธรรมชาติ

4. grow ____ เปลี่ยนแปลง

5. nature

6. machine

ข้อ 5

1. enemy

2. half ____ ศาสนา

3. idea ____ มาตรฐาน

4. religion ____ ศัตรู

5. standard

6. thing

ข้อ 6

1. straight

2. teach ____ สอน

3. until ____ ปี

4. visit ____ สงคราม

5. war

6. year

ข้อ 7

1. class

2. gate ____ ประวัติศาสตร์

3. history ____ ชนะ

4. member ____ ประตู

5. special

6. win

ข้อ 8

1. art

2. library ____ แสดง

3. modern ____ ศิลปะ

4. show ____ ห้องสมุด

5. travel

6. write

ข้อ 9

1. disease

2. famous ____ โด่งดัง

3. number ____ เปิด

4. open ____ ตัวเลข

5. ready

6. wait

ข้อ 10

1. future

2. happy ____ โลก

3. listen ____ อนาคต

4. party ____ มีความสุข

5. world

6. Young

ระดับคำศัพท์ 2,000 คำ

ข้อ 11

1. copy
2. event ____ จุดปลายสุด
3. motor ____ เครื่องยนต์ขับเคลื่อน
4. pity ____ คัดลอก
5. profit
6. tip

ข้อ 12

1. accident
2. debt ____ เสียงคำราม
3. fortune ____ หนี้
4. pride ____ ความภาคภูมิใจ
5. roar
6. tread

ข้อ 13

1. coffee
2. disease ____ ค่าจ้าง
3. justice ____ กระโปรง
4. skirt ____ ความยุติธรรม
5. stage
6. wage

ข้อ 14

1. clerk
2. frame ____ เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์
3. noise ____ พนักงานเสมียน
4. respect ____ เสียงรบกวน
5. theatre
6. wine

ข้อ 15

1. dozen
2. empire ____ โอกาส
3. gift ____ หนึ่งโหล
4. opportunity ____ ภาษี
5. relief
6. tax

ข้อ 16

1. admire
2. complain ____ ขยายออก, ทำให้กว้างหรือยาวขึ้น
3. fix ____ แนะนำ
4. hire ____ ชื่นชม
5. introduce
6. stretch

ข้อ 17

1. arrange
2. develop ____ พัฒนา
3. lean ____ จัดเตรียม

4. owe ____ ชอบมากกว่า

5. prefer

6. seize

ข้อ 18

1. blame

2. elect ____ ผลิต

3. jump ____ เลือกตั้ง

4. manufacture ____ ละลาย

5. melt

6. threaten

ข้อ 19

1. ancient

2. curious ____ ยาก

3. difficult ____ เก่าแก่

4. entire ____ ศักดิ์สิทธิ์

5. holy

6. social

ข้อ 20

1. bitter

2. independent ____ สวยงาม, น่ารัก

3. lovely ____ เล็กน้อย, นิดหน่อย

4. merry ____ เป็นที่นิยม

5. popular

6. slight

ระดับคำศัพท์ 3,000 คำ

ข้อ 21

1. bull
2. champion ____ ความมีเกียรติ
3. dignity ____ ผู้ชนะเลิศ
4. hell ____ พิพิธภัณฑ์
5. museum
6. solution

ข้อ 22

1. blanket
2. contest ____ วันหยุด
3. generation ____ คุณความดี
4. merit ____ ผ้าห่ม
5. plot
6. vacation

ข้อ 23

1. comment
2. gown ____ เสื้อคลุม, ชุดยาว
3. import ____ สินค้านำเข้า
4. nerve ____ เส้นประสาท
5. pasture
6. tradition

ข้อ 24

1. administration
2. angel ____ ฝูงสัตว์

3. fort ____ เทพ, นางฟ้า

4. frost ____ การบริหาร

5. herd

6. pond

ข้อ 25

1. atmosphere

2. counsel ____ ข้อแนะนำ/ เสนอแนะ, ที่ปรึกษา

3. factor ____ ทุ่งหญ้า

4. hen ____ แม่ไก่

5. lawn

6. muscle

ข้อ 26

1. abandon

2. dwell ____ อาศัย

3. oblige ____ ทำให้ลุล่วง

4. pursue ____ ละทิ้ง

5. quote

6. resolve

ข้อ 27

1. assemble

2. attach ____ เฝ้าดู

3. peer ____ หยุด, ล้มเลิก

4. quit ____ กรีดร้อง

5. scream

6. toss

ข้อ 28

1. drift

2. endure ____ อดทน

3. grasp ____ ถัก

4. knit ____ จับคว้า

5. register

6. tumble

ข้อ 29

1. brilliant

2. distinct ____ ผอม, บาง

3. magic ____ มั่นคง

4. naked ____ เปลือย, ไม่ปกปิด

5. slender

6. stable

ข้อ 30

1. aware

2. blank ____ ปกติ

3. desperate ____ สูงสุด, เหนือสุด

4. normal ____ ตระหนักรู้

5. striking

6. supreme

แบบสอบถามการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนแสงธรรมวิทยามูลนิธิ อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา

<u>คำชี้แจง</u>

แบบสอบถามฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อสำรวจและรวบรวมรายละเอียดเกี่ยวกับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยที่จะไม่มีผลต่อคะแนนและผลการเรียนของนักเรียน ผลสรุปที่ได้จะนำไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต่อไป

ให้นักเรียนอ่านคำถามทุกข้อให้ละเอียดและทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงที่สุด

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน

ส่วนที่ 2 กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างสูงในการให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการตอบแบบสอบถามฉบับนี้

<u>ส่วนที่ 1</u> **ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน**

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริง

1. นักเรียนชอบเรียนภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด

- ❒ ชอบมากที่สุด
- ❒ ชอบมาก
- ❒ ชอบ
- ❒ ไม่ชอบ
- ❒ ไม่ชอบที่สุด

2. นักเรียนคิดว่าความรู้ด้านคำศัพท์เป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับใด

- ❒ จำเป็นมากที่สุด
- ❒ จำเป็นมาก
- ❒ จำเป็นน้อย
- ❒ จำเป็นน้อยที่สุด
- ❒ ไม่จำเป็นเลย

3. นักเรียนมีความรู้ความสามารถที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ ในระดับใด

ความสามารถ ภาษาอังกฤษ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยมาก
ฟัง					
พูด					
อ่าน					
เขียน					
คำศัพท์					
ไวยากรณ์					

<u>ส่วนที่ 2</u> **กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ**

<u>คำชี้แจง</u> โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยตัวเลขที่นักเรียนเลือกมีความหมายดังนี้

5 หมายถึง ใช้มากที่สุด

4 หมายถึง ใช้มาก

3 หมายถึง ใช้ปานกลาง

2 หมายถึง ใช้น้อย

1 หมายถึง ใช้น้อยที่สุด

0 หมายถึง ไม่ใช้เลย

กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	**ระดับการใช้กลยุทธ์**					
	5	4	3	2	1	0
กลยุทธ์การค้นหาความหมายคำศัพท์ (Discovery Strategies)						
1. เดาความหมายคำศัพท์จากคำอุปสรรคเติมข้างหน้า (prefixes) เช่น <u>un</u>fair <u>ไม่</u>ยุติธรรม หรือปัจจัยเติมส่วนท้ายคำ (suffixes) เช่น use<u>less</u> <u>ไม่มี</u>ประโยชน์						
2. เดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยเชื่อมโยงกับคำศัพท์ที่อ่านออกเสียงคล้ายกับคำศัพท์ในภาษาไทย เช่น statistics กับ สถิติ						
3. เดาความหมายคำศัพท์จากภาพหรือท่าทางที่เห็น						
4. เดาความหมายคำศัพท์จากข้อความหรือประโยคข้างเคียง						
5. ค้นหาความหมายคำศัพท์จากพจนานุกรมอังกฤษ-ไทย						

6. ค้นหาความหมายคำศัพท์จากพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ						
7. ถามความหมายภาษาไทยของคำศัพท์นั้นๆจากครู						
8. ถามความหมายคำศัพท์จากครูโดยให้ครูบอกคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกัน (synonym) เช่น นักเรียนถามความหมายคำว่า peer ครูบอกคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกัน คือ friend						
9. ถามความหมายเป็นภาษาไทยทั้งประโยคโดยในประโยคจะมีคำศัพท์ที่ไม่รู้อยู่ด้วย						
10. ถามความหมายคำศัพท์จากเพื่อนร่วมห้อง						
11. ค้นหาคำศัพท์ใหม่จากการทำงานเป็นกลุ่ม เช่น เมื่อนักเรียนต้องทำงานเป็นกลุ่ม เรื่อง Introducing people to each other นักเรียนก็จะได้รู้คำศัพท์เกี่ยวกับเรื่องนี้จากการทำงาน						
กลยุทธ์ในการจดจำคำศัพท์ (Remembering Strategies)						
12. ท่องจำคำศัพท์เมื่อเจอคำศัพท์ใหม่						
13. ท่องจำคำศัพท์โดยการทำบัตรคำศัพท์						
14. ท่องจำคำศัพท์โดยการจัดเป็นหมวดหมู่ตามชนิด เช่น จัดกลุ่มคำศัพท์เกี่ยวกับผลไม้ไว้ด้วยกัน เป็นต้น						
15. ท่องจำคำศัพท์โดยการจัดคำศัพท์เรียงตามพยัญชนะ เช่น จัดกลุ่มคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ S ไว้ด้วยกัน						
16. ทบทวนคำศัพท์ด้วยตัวเองเมื่อมีเวลาว่าง						
17. ทบทวนคำศัพท์กับเพื่อนๆ						
18. จำกลุ่มคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกัน เช่น คำว่า man กับ male						

19. จำคำศัพท์จากหน่วยเติมคำ (affixes) ได้แก่ คำอุปสรรคเติมข้างหน้า (prefixes) เช่น agree/<u>dis</u>agree หรือคำปัจจัยเติมท้ายคำ เช่น port<u>able</u>						
20. จำคำศัพท์เพราะคำศัพท์นั้นออกเสียงแปลกสำหรับตัวเอง						
21. จำคำศัพท์ได้เพราะคำศัพท์นั้นอ่านออกเสียงเหมือนชื่อของเพื่อนหรือบุคคลสำคัญที่ตนเองรู้จัก เช่น จำความหมายของคำว่า may เพราะมีเพื่อนที่ชื่อเหมือนกับคำศัพท์						
22. จดจำคำศัพท์จากความผิดพลาดที่เคยเกิดขึ้น เช่น จำความหมายของคำว่า dessert ซึ่งแปลว่า *ของหวาน* เป็น *ทะเลทราย* หลังจากนั้นทำให้จำคำศัพท์โดยไม่หลงความหมาย						
23. จำคำศัพท์โดยนำคำศัพท์มาฝึกแต่งประโยคด้วยตัวเอง						
24. จำคำศัพท์นั้นได้เพราะนึกถึงสถานที่ที่พบคำศัพท์นั้น เช่น จำคำว่า aquarium เพราะเคยไปเที่ยวที่ สถานที่แสดงสัตว์น้ำ						
25. จำคำศัพท์โดยการพูดหรือเขียนคำศัพท์นั้นบ่อยๆ						
26. จำคำศัพท์โดยจัดกลุ่มคำศัพท์ที่มีรากศัพท์เดียวกันเข้าด้วยกัน เช่น คำว่า comprehend/ comprehensible/ comprehensibility						
27. ท่องจำคำศัพท์ด้วยการจัดกลุ่มคำศัพท์ที่ออกเสียงคล้องจองกัน เช่น room ห้อง long ยาว proud ภูมิใจ bike จักรยาน						
28. ท่องจำคำศัพท์โดยเขียนภาษาอังกฤษที่วัตถุ/สิ่งของ						

กลยุทธ์การนำคำศัพท์ไปใช้ (Application Strategies)						
29. นำคำศัพท์ที่เพิ่งเรียนมาพูดเป็นประโยคเอง						
30. นำคำศัพท์ที่เพิ่งเรียนมาฝึกเขียนเป็นประโยคเอง						
31. ใช้ท่าทางหรืออาการแทนคำพูดเมื่อนึกคำศัพท์ไม่ออก						
32. พยายามอธิบายคำศัพท์เมื่อจำคำศัพท์ไม่ได้ เช่น เมื่อนึกคำว่า roommate ไม่ได้ ก็จะใช้การอธิบายว่า someone we stay with or share the room						
33. ใช้คำที่มีความหมายเหมือนกันหรือคล้ายกัน (synonym)						
34. ใช้คำที่มีความหมายตรงกันข้ามกัน (antonym)						
35. เรียกการกระทำหรือสิ่งของที่พบเห็นในชีวิตประจำวันเป็นภาษาอังกฤษ						
36. พูดคุยกับเพื่อนทางอินเตอร์เน็ต เช่น msn, facebook, e-mail เป็นต้น โดยใช้ภาษาอังกฤษ						
37. ฝึกพูดภาษาอังกฤษโดยสนทนากับชาวต่างชาติ						
38. ฝึกการฟังภาษาอังกฤษจากสื่อต่างๆ เช่น ฟังเพลง ข่าว ภาพยนตร์ เป็นต้น						
39. อ่านเรื่องราวต่างๆ จากสิ่งพิมพ์ภาษาอังกฤษ เช่น นวนิยาย หนังสือพิมพ์ นิตยสาร เป็นต้น						
40. ร่วมทำกิจกรรมเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ เช่น เข้าร่วมแข่งขันทักษะภาษาอังกฤษ						
41. เล่นเกมส์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เช่น puzzle crossword เป็นต้น						
42. บันทึกส่วนตัวเป็นภาษาอังกฤษ						

ภาคผนวก (2) บทความวิจัย

- ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษกับความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม
- ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านคำศัพท์กับการใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม

ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษกับความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม

Relationship between English Writing Ability and Vocabulary Knowledge of Students in an Islamic Religious School

สุริยา หว่าหลำ[1]
Suriya Walam
นิสากร จารุมณี[2]
Nisakorn Charumanee

Abstract

The purposes of this survey study were to investigate levels of English writing ability, vocabulary knowledge, and the relationship between those factors of 40 Mathayomsuksa 6 students. The instruments were a writing ability test and vocabulary level tests. The obtained data were analyzed by percentage, mean, standard deviation, and Pearson's correlation coefficient. It was found that an overall score of students' English writing ability was at a fair level (64.91%). Moreover, results from the vocabulary level test revealed that the average score of 1000-word level was the highest (92.73%) whereas the 2000-word and 3000-word levels were considerably low (44.56% and 36.76% respectively). Regarding the relationships, there were highly significant correlations between 2000-word and 3000-word levels and the students' writing

---

[1]นักศึกษาปริญญาโท (สาขาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ) คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขต หาดใหญ่
M. A. student (Teaching English as an International language) Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, Hat Yai Campus
[2]รองศาสตราจารย์ ดร. อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่
Associate Professor, Ph.D., Department of Languages and Linguistics, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, Hat Yai Campus

ability (r= .761** and .780** respectively) but weak correlation for the 1000-word level (r=.308*). The findings indicated that vocabulary knowledge is a crucial supporting factor in relation to success in English writing development; however, the subjects of this study had a low vocabulary level which made them unable to produce good quality writing.

Key Words: Islamic religious school students, English writing ability, Vocabulary knowledge

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงสำรวจนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ระดับความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านคำศัพท์กับความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความรู้ด้านคำศัพท์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่าโดยภาพรวมคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนอยู่ในระดับพอใช้ (64.91%) นอกจากนี้ผลการทดสอบระดับคำศัพท์ พบว่า นักเรียนมีความรู้คำศัพท์ระดับ 1000 คำ มากที่สุด (92.73%) แต่มีความรู้คำศัพท์ระดับ 2000 คำ และ 3000 คำ น้อยมาก (44.56% และ 36.76% ตามลำดับ) ในแง่ความสัมพันธ์พบว่า ความรู้ด้านคำศัพท์ระดับ 2000 คำ และ 3000 คำ มีความสัมพันธ์กับความสามารถด้านการเขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับสูง (r= .761** และ .780** ตามลำดับ) ในขณะที่ความรู้คำศัพท์ระดับ 1000 คำ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนในระดับต่ำ (r=.308*) ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ระดับความรู้ด้านคำศัพท์เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมให้เกิดความสำเร็จในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ แต่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความรู้คำศัพท์ในระดับต่ำ จึงไม่สามารถผลิตงานเขียนในระดับดีได้

คำสำคัญ: นักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านคำศัพท์

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือและสื่อกลางที่สำคัญในการติดต่อสื่อสารระดับนานาชาติ ทุกๆ ประเทศในโลกต่างให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษเพื่อที่จะสามารถแข่งขันกับนานาประเทศได้ สำหรับประเทศไทย ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่คนไทยให้ความสำคัญและพยายามที่จะพัฒนาศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องเพื่อที่จะสามารถใช้ในการติดต่อสื่อสาร สร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศ ตลอดจนสามารถแข่งขันทางการค้ากับประเทศอื่นๆในโลก รวมทั้งประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งจะเปิดการค้าอย่างเสรีอย่างเป็นทางการในปี 2558 นี้ ถึงแม้ว่าประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษโดยจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกระดับชั้น (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551) แต่จากรายงานสรุปผลการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (O-NET) (สทศ.) ประจำปี 2554 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กลับปรากฏว่า วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีค่าเฉลี่ยระดับคะแนนต่ำสุดจากรายวิชาที่สอบทั้งหมด คือ ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 21.80 % เท่านั้นและเมื่อพิจารณาผลการสอบเฉพาะสาระภาษาเพื่อการสื่อสารของรายวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งรวมตัวชี้วัดที่ 1.3 คือ ผู้เรียนสามารถนำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน พบว่าค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 26.79 % ซึ่งนับว่าอยู่ในระดับต่ำมากเช่นเดียวกัน ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีปัญหาเรื่องของความสามารถด้านภาษาอังกฤษและจำเป็นต้องพัฒนาทักษะอีกมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะด้านการพูดและการเขียน

การเขียนถือเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญเพราะเป็นทักษะที่ใช้เพื่อการสื่อสาร เพื่อแสดงจุดมุ่งหมาย หรือเจตนารมณ์ของผู้เขียนด้วยตัวอักษร และเป็นเครื่องมือที่แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการทางความคิดที่ซับซ้อน ดังที่ Vygotsky (1978) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนการเขียนที่เหมาะสมกับผู้เรียนและระดับของผู้เรียนนั้นสามารถส่งเสริมพัฒนาการทางความคิดที่ซับซ้อนได้ แต่ในขณะเดียวกัน ส่วนมากแล้วทักษะการเขียนภาษาอังกฤษมักถูกจัดเป็นอันดับสุดท้ายหลังจากที่ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง พูด และอ่านแล้ว ซึ่ง Heaton (1997) ได้แสดงความคิดเพิ่มเติมถึงเหตุผลที่ทักษะการเขียนได้รับการสอนหลังจากทักษะอื่นๆ ว่าอาจเป็นเพราะทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนมากที่สุดสำหรับผู้เรียน

เนื่องจากทักษะการเขียนจัดเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนดังกล่าวแล้ว ผลการวิจัยในอดีตแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนในทุกระดับชั้นมีปัญหาในเรื่องทักษะดังกล่าว ดังผลการวิจัยของ สุดศิริ ศิริคุณ (2543) และฐิติรัตน์ สุวรรณสม (2544) ที่ได้พบว่า ปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษของ

นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาและนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ คือ การใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ กลไกการเขียน การเรียบเรียงความคิดให้เป็นข้อความที่สื่อความหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการใช้คำศัพท์หรือความรู้ด้านคำศัพท์เป็นหนึ่งในปัจจัยหลักที่มีผลต่อความสามารถของผู้เรียนในเรื่องการเขียน

ในการเรียนภาษาอังกฤษทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนให้มีประสิทธิภาพนั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องมีพื้นฐานความรู้เรื่องคำศัพท์พอสมควร ดังที่ Krashen & Terrel (1983) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้เรียนภาษาที่สองจะต้องรู้คำศัพท์เป็นพื้นฐานเพื่อใช้ในการสื่อความหมายในการใช้ภาษานั้นๆ ทั้งในการเรียนและการติดต่อสื่อสาร สอดคล้องกับข้อคิดเห็นของบุณยาพร สุวันโนและคณะ (2547) ที่ได้ระบุว่าในการเรียนภาษาทุกภาษาความรู้เรื่องคำศัพท์เป็นเรื่องสำคัญที่สุดเพราะคำศัพท์สามารถช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนและช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสื่อสารโดยการเขียน ซึ่งสะท้อนได้จากผลการวิจัยของ Putra (2009) ที่ได้พบว่า ความรู้ระดับคำศัพท์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสามารถในการเขียน และส่งผลต่อความสามารถในการเขียนของนักเรียน ในทางตรงกันข้าม ถ้าผู้เรียนไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์จะส่งผลให้ผู้เรียนมีปัญหาในการสื่อสารและการเรียนภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก ดังที่ Thornbury (2002) ได้กล่าวไว้ว่า ถ้าผู้เรียนไม่มีความรู้เรื่องไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนอาจจะสื่อสารได้บางส่วน แต่ถ้าผู้เรียนไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์ผู้เรียนจะไม่สามารถสื่อสารได้เลย ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่า ความรู้ด้านคำศัพท์เป็นทั้งเครื่องมือพื้นฐานและเครื่องมือจำเป็นที่ส่งผลให้การเขียนของนักเรียนในทุกๆ ระดับการศึกษามีประสิทธิภาพ

โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนานักเรียนด้านการเรียนกลุ่มสาระต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ โดยผู้บริหารและครูผู้สอนได้มุ่งจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรสถานศึกษาซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 และครอบคลุมทั้ง 4 สาระ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสาระที่ 1 คือ ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมุ่งให้นักเรียนได้ใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักวิธีการเรียนภาษาได้ด้วยตนเองและมีคุณภาพตามที่หลักสูตรกำหนด แต่ผลการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติในรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน

เอกชนสอนศาสนาอิสลาม ปี 2554 พบว่า ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 24.78 % ซึ่งหมายความว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทุกๆ ทักษะในระดับต่ำ

ผลจากการศึกษาวิจัยที่ผ่านมารวมไปถึงความสำคัญของความรู้ด้านคำศัพท์และการเขียน แสดงให้เห็นว่า ความรู้ด้านคำศัพท์ส่งผลต่อความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองอย่างเห็นได้ชัด ดังนั้นอาจเป็นไปได้ว่าปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามเป็นผลมาจากปัจจัยเรื่องความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ งานวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการเขียนของนักเรียนกลุ่มดังกล่าวเพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการหาแนวทางพัฒนาวงศัพท์และความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษต่อไป

คำถามในการวิจัย

1. ความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามอยู่ในระดับใด
2. ความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามอยู่ในระดับใด
3. ความรู้ด้านคำศัพท์มีความสัมพันธ์กับความสามารถด้านการเขียนหรือไม่

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 40 คนซึ่งกำลังศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน โรงเรียนแสงธรรมวิทยามูลนิธิ อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556

2. ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถด้านการเขียนโดยผู้วิจัยประเมินจากงานเขียนของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งครอบคลุมองค์ประกอบสำคัญของการเขียน ได้แก่ ความสมบูรณ์ของเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด และการใช้ภาษาซึ่งครอบคลุมเรื่องคำศัพท์ ไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

3. ความรู้ด้านคำศัพท์ หมายถึง การรู้ความหมายของคำศัพท์ในระดับ 1000 คำ 2000 คำ และระดับ 3000 คำ ซึ่งได้เลือกของ Nation (2008)

ขอบเขตและข้อจำกัดของงานวิจัย

งานวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ระดับคำศัพท์ และความสัมพันธ์ระหว่างสองปัจจัยดังกล่าว โดยกำหนดขอบเขตวิจัยศึกษาจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนแสงธรรมวิทยามูลนิธิ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย (purposive sampling) นักเรียนกลุ่มดังกล่าวมีจำนวน 40 คน และกำลังศึกษารายวิชา ภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน (อ 33301) ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2556 ดังนั้นผลการวิจัยที่ได้อาจไม่สามารถนำไปใช้กับผู้เรียนในโรงเรียนสามัญทั่วๆ ไป แต่ใช้เทียบเคียงกับนักเรียนที่มีคุณลักษณะคล้ายกันที่เรียนอยู่ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามที่อยู่ต่างอำเภอและต่างจังหวัดได้

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

1. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ หัวข้อ My Daily Routine กำหนดความยาวประมาณ 100-120 คำ คะแนนเต็ม 100 คะแนน ซึ่งผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงทฤษฎี (Construct Validity) จากผู้ทรงคุณวุฒิ

2. แบบทดสอบวัดความรู้ด้านคำศัพท์ของ Nation (2008) ระดับ 1000 คำ 2000 คำ และ 3000 คำ แต่ละระดับวัดคำศัพท์ 30 ข้อ รวมทั้งหมด 90 ข้อ ในแต่ละข้อจะมีคำศัพท์ 6 คำ โดยที่นักเรียนต้องเลือกคำศัพท์ให้ตรงกับความหมายของคำศัพท์ ดังตัวอย่างข้างล่าง

1. business
2. clock __6__ ผนังห้อง
3. horse __3__ ม้า
4. pencil __4__ ดินสอ
5. shoe
6. wall

การเก็บรวบรวมข้อมูล

สัปดาห์ที่ 1 ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียน ภายในเวลา 60 นาที เมื่อนักเรียนทำแบบทดสอบเสร็จ ผู้วิจัยรวบรวมแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนทั้งหมดให้กับผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน ซึ่งเป็นอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญการสอนการเขียน

ภาษาอังกฤษ เพื่อทำการตรวจและประเมินแบบทดสอบตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยเกณฑ์การตรวจงานเขียนมีดังนี้

1. ความสมบูรณ์ของเนื้อหา 20 คะแนน (ความชัดเจน เข้าใจง่าย สอดคล้องกับชื่อเรื่องและสมเหตุสมผล)
2. การเรียบเรียงความคิด 20 คะแนน (ความต่อเนื่องและความสัมพันธ์ของเนื้อหา)
3. คำศัพท์ 20 คะแนน (การสะกดคำ ความเหมาะสมกับบริบท ความกว้างของวงศัพท์)
4. ไวยากรณ์ 20 คะแนน (ไวยากรณ์ในการเขียนเชิง Narrative)
5. เครื่องหมายวรรคตอน 20 คะแนน (เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ อักษรพิมพ์ใหญ่)

หลังจากนั้นผู้วิจัยได้วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจทั้ง 2 ท่าน (Inter rater-reliability) มีค่าเท่ากับ 0.865 แสดงว่ามีความเชื่อมั่นสูง

สัปดาห์ที่ 2 ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดิมทำแบบทดสอบวัดระดับคำศัพท์ ภายในเวลา 60 นาที เพื่อเทียบเคียงความสัมพันธ์กับระดับความสามารถด้านการเขียนเรียงความของกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบทดสอบการเขียนเรียงความและแบบทดสอบวัดความรู้ระดับคำศัพท์โดยใช้สถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) ร้อยละ (Percentage) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อคำนวณหาผลคะแนนจากแบบทดสอบความสามารถด้านการเขียนและระดับความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียน และคำนวณค่าความสัมพันธ์ระหว่างระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษกับระดับความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียน โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient)

ผู้วิจัยแปลผลงานเขียนโดยใช้เกณฑ์ดังนี้

น้อยกว่า 50 หมายถึง อ่อนมาก

50 - 59 หมายถึง อ่อน

60 - 69 หมายถึง พอใช้

70- 79 หมายถึง ปานกลาง

80 - ขึ้นไป หมายถึง ดี

ผลการวิจัย

1. ระดับความสามารถด้านการเขียน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คะแนนเฉลี่ยของความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับพอใช้ (64.91%) ดังที่แสดงในตารางที่ 1 เมื่อพิจารณาแต่ละด้านพบว่าความสมบูรณ์ของเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการใช้คำศัพท์อยู่ในระดับพอใช้ (68.1%, 67.15%, 73.9% และ 59.9% ตามลำดับ) แต่เมื่อพิจารณาความสามารถในการใช้ไวยากรณ์พบว่า อยู่ในระดับอ่อน (55.55%) ผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความสามารถในระดับพอใช้ในการผลิตงานเขียนที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับชื่อเรื่อง มีความต่อเนื่องในการเรียบเรียงประเด็น และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน อย่างไรก็ตามนักเรียนมีปัญหาในการสะกดคำ การใช้คำที่สอดคล้องกับบริบท และการใช้คำศัพท์ในวงจำกัด ส่งผลให้ได้คะแนนน้อยในประเด็นดังกล่าว

ตารางที่ 1 คะแนนความสามารถด้านการเขียนของนักเรียน (N = 40)

องค์ประกอบงานเขียน	**คะแนนเต็ม**	$\overline{x}$	S.D.	%
ความสมบูรณ์ของเนื้อหา	20	13.62	3.51	68.1
การเรียบเรียงความคิด	20	13.43	3.59	67.15
คำศัพท์	20	11.98	3.34	59.9
ไวยากรณ์	20	11.11	3.61	55.55
เครื่องหมายวรรคตอน	20	14.78	3.82	73.9
รวม	**100**	**64.91**	**15.32**	**64.91**

2. ระดับความรู้คำศัพท์

ผลการวิเคราะห์คะแนนจากแบบทดสอบระดับคำศัพท์พบว่า โดยภาพรวมคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ทั้ง 3 ระดับของนักเรียนอยู่ที่ระดับร้อยละ 58.01 เท่านั้น โดยที่มีคะแนนส่วนใหญ่อยู่ที่ระดับ 1000 คำ (92.73%) ส่วนคำศัพท์ในระดับ 2000 คำและระดับ 3000 คำ พบว่าอยู่ในระดับต่ำกว่าครึ่ง กล่าวคือ ร้อยละ 44.56 และ ร้อยละ 36.76 ตามลำดับ แสดงว่าพื้นฐานคำศัพท์ของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับต่ำ ซึ่งอาจส่งผลต่อการพัฒนาต่อยอดทักษะ ตารางที่ 2 แสดงผลดังกล่าว

ตารางที่ 2 ระดับความรู้คำศัพท์

ระดับความรู้คำศัพท์	จำนวนข้อ	$\overline{x}$	S.D.	%
1000 คำ	30	27.82	2.490	92.73
2000 คำ	30	13.37	3.780	44.56
3000 คำ	30	11.03	3.475	36.76
รวม	**90**	**52.22**	**9.745**	**58.01**

3. ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความสามารถด้านการเขียนกับระดับความรู้คำศัพท์

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ แสดงให้เห็นว่า ความสามารถในการเขียนของนักเรียนด้านคำศัพท์ ด้านความสมบูรณ์ของเนื้อหาและด้านการเรียบเรียงความคิดมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับระดับคำศัพท์ระดับ 1000 คำ แม้ว่าจะเป็นความสัมพันธ์ในระดับต่ำ (r= .323*, .313* และ .273* ตามลำดับ) ซึ่งทำให้กล่าวได้ว่า การรู้ระดับคำศัพท์ระดับ 1000 คำ ไม่ได้ช่วยให้นักเรียนพัฒนางานเขียนมากนัก ส่วนความสามารถด้านไวยากรณ์และเครื่องหมายวรรคตอนไม่มีความสัมพันธ์กับระดับคำศัพท์ระดับ 1000 คำแต่อย่างใด

สำหรับความรู้คำศัพท์ระดับ 2000 คำ พบว่ามีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับสูง กับความสามารถในการเขียนด้านการเรียบเรียงความคิดและความสมบูรณ์ของเนื้อหา (r= .784** และ .741** ตามลำดับ) และมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ในระดับปานกลาง (r= .645** และ .606** ตามลำดับ) ต่างจากด้านเครื่องหมายวรรคตอนซึ่งพบความสัมพันธ์ในระดับต่ำ (r= .496**) สามารถสรุปได้ว่าความรู้คำศัพท์ในระดับคำศัพท์ 2000 คำ มีความสัมพันธ์หรือส่งผลอย่างมากต่อความสามารถในการเขียนในองค์ประกอบส่วนใหญ่

ในระดับ 3000 คำ ผลปรากฏว่ามีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสามารถในการเขียนด้านการเรียบเรียงความคิดและความสมบูรณ์ของเนื้อหาในระดับสูงเช่นเดียวกัน (r= .756** และ .717** ตามลำดับ) และสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์และเครื่องหมายวรรคตอนในระดับปานกลาง (r= .645**, .630** และ .598** ตามลำดับ) ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่าความรู้คำศัพท์ในระดับ 3000 คำ เป็นปัจจัยที่ส่งเสริมความสามารถหรือ

ความสำเร็จในการเขียนของนักเรียนในทุกๆ องค์ประกอบ กล่าวคือ นักเรียนสามารถเขียนเรียงความได้อย่างถูกต้องและสามารถสื่อความให้ผู้อ่านเข้าใจได้ ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการเขียนกับระดับความรู้คำศัพท์

องค์ประกอบด้านการเขียน	**ระดับความรู้คำศัพท์**		
	1000 คำ	**2000 คำ**	**3000 คำ**
ความสมบูรณ์ของเนื้อหา	.313*	.741**	.717**
การเรียบเรียงความคิด	.273*	.784**	.756**
คำศัพท์	.323*	.645**	.645**
ไวยากรณ์	.213	.606**	.630**
เครื่องหมายวรรคตอน	.208	.496**	.598**
รวม	**.308***	**.761****	**.780****

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนแสงธรรมวิทยามูลนิธิ ผลปรากฏว่า ความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับพอใช้ (64.91%) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นการคิดเนื้อหา การลำดับความคิด และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน อย่างไรก็ตาม นักเรียนมีปัญหาในการใช้คำศัพท์เพื่อเขียนบรรยายเกี่ยวกับเรื่องราวในชีวิตประจำวันของตัวเอง อีกทั้งยังมีปัญหาในการเขียนประโยคไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของการเขียนเรียงความเชิงเรื่องเล่า (narrative) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุดศิริ ศิริคุณ (2543) และฐิติรัตน์ สุวรรณสม (2544) ที่ได้พบว่า ปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาและนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ คือ การใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ กลไกการเขียน การเรียบเรียงความคิดให้เป็นข้อความที่สื่อความหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการใช้คำศัพท์หรือความรู้ด้านคำศัพท์

นอกจากนี้ จากการศึกษาระดับความรู้คำศัพท์ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ระดับความรู้คำศัพท์ของนักเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (58.01%) และเมื่อพิจารณาแยกตามระดับคำศัพท์ พบว่านักเรียนมีระดับความรู้คำศัพท์ระดับ 1000 คำ สูงที่สุด (92.73%) รองลงมาคือ ระดับ 2000 คำ (44.56%) และระดับ 3000 คำ (36.76%) ตามลำดับ ทั้งนี้ผลของ

การศึกษาความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนที่ระดับ 1000 และระดับ 2000 คำ สอดคล้องกับความคิดของ Nation (2008) ที่กล่าวไว้ว่า คำศัพท์ส่วนใหญ่ที่ผู้เรียนได้เรียนในหนังสือเรียนเป็นคำศัพท์ในระดับ 1000 คำและ2000 คำ นักเรียนจึงได้เรียนและพบบ่อยเมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษในห้องเรียน หรือแม้แต่ในบทความอื่นๆ ที่นักเรียนได้เจอนอกห้องเรียน และนอกจากนี้คำศัพท์ระดับ 1000 คำ และระดับ 2000 คำ เป็นคำศัพท์พื้นฐานที่สุดและนักเรียนใช้ในชีวิตประจำวันของนักเรียนเอง ซึ่งทำให้นักเรียนมีความคุ้นเคยและสามารถจดจำคำศัพท์ได้ ส่วนความรู้ด้านคำศัพท์ระดับ 3000 คำ ซึ่งนักเรียนทำแบบทดสอบได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด อาจเนื่องมาจากว่าคำศัพท์ระดับ 3000 คำ เป็นคำศัพท์ที่ประกอบไปด้วยคำศัพท์เชิงวิชาการมากขึ้น ซึ่งนักเรียนระดับดังกล่าวอาจจะไม่ค่อยได้เรียนในตำราเรียน และมีความถี่ในการใช้น้อยกว่า ทำให้นักเรียนไม่คุ้นเคยกับคำศัพท์ จึงเป็นสาเหตุทำให้นักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์ระดับนี้น้อยกว่าระดับอื่น นอกจากนี้ผลของความรู้ระดับคำศัพท์ของนักเรียนยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Pourshahian (2012) ที่ได้ทำการสำรวจระดับคำศัพท์ของนักศึกษามหาวิทยาลัย Eastern Mediterranean จำนวน 125 คน ผลการสำรวจพบว่า ระดับคำศัพท์ของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น

จากผลการศึกษาของงานวิจัยนี้ อาจกล่าวได้ว่า ความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงเรื่องเล่าของนักเรียนยังอยู่ในระดับพอใช้ อาจมีสาเหตุมาจากการที่ระดับความรู้คำศัพท์ของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำ โดยเฉพาะระดับคำศัพท์ 2000 คำและ 3000 คำ ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการเขียนของนักเรียน พบว่าความสามารถในการเขียนของนักเรียนสัมพันธ์กับความรู้คำศัพท์ระดับ 2000 คำและ 3000 คำ ในระดับสูง ซึ่งเป็นไปได้ว่า การที่นักเรียนมีความรู้ระดับคำศัพท์ทั้ง 2 ระดับ ในระดับน้อย ทำให้นักเรียนมีปัญหาในการผลิตงานเขียนของตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องของคำศัพท์และการเลือกใช้คำศัพท์ให้เหมาะกับบริบท รวมทั้งองค์ประกอบอื่นๆ ถึงแม้ว่าจะเป็นงานเขียนเกี่ยวกับเรื่องราวในชีวิตประจำวันก็ตาม ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับความคิดของ Nation (2001) ที่ว่าความรู้ด้านคำศัพท์ระดับ 2000 คำ เพียงพอแล้วสำหรับกิจกรรมการพูดและเขียนของผู้เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ และยังสอดคล้องกับความคิดของ Nation (2008) ที่ว่าผู้เรียนสามารถใช้ความรู้ระดับคำศัพท์ 3000 คำ ในการพัฒนางานเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าความรู้ด้านคำศัพท์ระดับดังกล่าวเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงเรื่องเล่าของนักเรียนในทุกๆ องค์ประกอบ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Putra (2009) ที่ได้พบว่า ระดับความรู้คำศัพท์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสามารถในการเขียน และส่งผลต่อความสามารถในการเขียนของนักเรียน และเชื่อมโยงกับความคิดของ Krashen & Terrel (1983)

ที่สนับสนุนผลการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งระบุไว้ว่า ความรู้ด้านคำศัพท์เป็นปัจจัยสำคัญเมื่อสื่อสารโดยใช้ทักษะการพูดและการเขียน

ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอน

1.เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า นักเรียนมีความรู้คำศัพท์ในระดับต่ำ ส่งผลต่อคุณภาพงานเขียน ดังนั้นจึงต้องมีการพัฒนาเพื่อเพิ่มพูนวงศัพท์ และยกระดับความรู้วงศัพท์ โดยวิธีการดังนี้

1.1 จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายเพื่อกระตุ้นความสนใจของนักเรียนในการเรียนรู้คำศัพท์และจดจำคำศัพท์ได้ง่าย เช่น สอนคำศัพท์ผ่านบทเรียนออนไลน์ หรือเกมส์ต่างๆ เป็นต้น

1.2 ผู้สอนควรให้ผู้เรียนฝึกใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์บ่อยๆ และให้โอกาสกับผู้เรียนได้ใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ไม่ว่าจะเป็นในห้องเรียนหรือนอกห้องเรียนเพื่อให้นักเรียนได้ใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ที่ตนเองชอบและถนัดเพื่อยกระดับความรู้ด้านคำศัพท์

2. งานวิจัยครั้งนี้ยังพบอีกว่า ความรู้คำศัพท์ระดับ 2000 คำและ 3000 คำ มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาองค์ประกอบด้านต่างๆในการเขียน ดังนั้นในการสอนทักษะการเขียนจึงจำเป็นที่จะต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาวงศัพท์เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเขียน

3. กลุ่มตัวอย่างในวิจัยนี้ เป็นนักเรียนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามซึ่งอาจเทียบเคียงได้กับนักเรียนโรงเรียนอื่นๆที่มีอัตลักษณ์เดียวกัน ผลการวิจัยนี้อาจสะท้อนสภาพปัจจุบันของนักเรียนกลุ่มดังกล่าว และอาจต้องมีการพัฒนาในลักษณะเดียวกัน

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*: *สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพมหานคร.

ฐิติรัตน์ สุวรรณสม. (2544). *การศึกษาการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียนเรียงความของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนเรศวร*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บุณยาพร สุวันโนและคณะ. 2547. *การศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแจ้ห่มวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 3*. ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยนเรศวร.

สุดศิริ ศิริคุณ. (2543). *การใช้กลวิธีการเรียนแบบร่วมมือด้วยโปรแกรม CIRC เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

Heaton, J.B. (1997). *Writing English Language Test*. London: London Group.

Krashen, S.D., & Terrel, T. D. (1983). *The National Approach: Language Acquisition in the Classroom*. Oxford: Pergamon Press.

Nation, I. S. P. (2001). *Learning Vocabulary in Another Language*. Cambridge: Cambridge University.

Nation, P. (2008). *Teaching Vocabulary*: *Strategies and Techniques*. USA: Heinle & Cengage Learning.

Pourshahian, B. (2012). *English language teaching: Vocabulary learning strategies and vocabulary size of ELT students at EMU in Northern Cyprus*. Doi: 10.5539/elt. v5n4p138.

Putra, Y. (2009). *The relationship between vocabulary size and writing ability of the English language laboratory students at Universitas Perlita Harapan*. Bachelor's thesis, Universitas Perlita Harapan, Karawaci.

Thornbury, S. (2002). *How to Teach Vocabulary*. Essex: Longman.

Vygotsky, L. (1978). *Thought and Language*. Edited and translated by Eugenia Hanfmann and Gertrude Vankar. Cambridge: Massachusetts, The M.I.T Press.

ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านคำศัพท์กับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม

Relationship between Vocabulary Knowledge and the Use of Vocabulary Learning Strategies of Students in an Islamic Private School

สุริยา หว่าหลำ (Suriya Walam)* ดร. นิสากร จารุมณี (Dr. Nisakorn Charumanee)**

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความรู้ด้านคำศัพท์ การใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์และความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์กับความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบทดสอบวัดความรู้ด้านคำศัพท์ และแบบสอบถามการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีความรู้คำศัพท์ระดับ 1000 คำ มากที่สุด (92.73%) แต่มีความรู้คำศัพท์ระดับ 2000 คำ และ 3000 คำ น้อยมาก (44.56% และ 36.76% ตามลำดับ) 2) โดยภาพรวมนักเรียนใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ = 3.03) และ 3) การใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์มีความสัมพันธ์เชิงลบกับความรู้ด้านคำศัพท์ในระดับต่ำมาก ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ไม่ได้ส่งผลต่อระดับความรู้ด้านคำศัพท์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำศัพท์ระดับ 3000 คำ

ABSTRACT

The purposes of this study were to investigate levels of vocabulary knowledge, the use of vocabulary learning strategies, and the relationship between those factors of 40 Muttayomsuksa 6 students. The instruments were vocabulary level tests and the use of vocabulary learning strategies questionnaire. It was found that 1) the average score of 1000-word level was the highest (92.73%) whereas the 2000-word and 3000-word levels were considerably low (44.56% and 36.76% respectively), 2) the students' use of vocabulary learning strategies were at a moderate level ($\overline{X}$ = 3.03), and 3) there were considerably low negative correlations between the use of vocabulary learning strategies and vocabulary knowledge. The findings indicated that the use of vocabulary learning strategies is not a supporting factor to students' vocabulary knowledge specifically the 3000-word level.

คำสำคัญ: นักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ความรู้ด้านคำศัพท์ กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์

Key Words: Islamic private school students, Vocabulary knowledge, Vocabulary learning strategies

---

*นักศึกษา หลักสูตรศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

**รองศาสตราจารย์ อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือและสื่อกลางที่สำคัญในการติดต่อสื่อสารระดับนานาชาติ และมีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวัน ซึ่งทุกๆประเทศในโลกต่างให้ความสำคัญเพื่อที่จะสามารถแข่งขันกับนานาประเทศได้ สำหรับประเทศไทย ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่คนไทยให้ความสำคัญและพยายามพัฒนาศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง โดยจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกระดับชั้นของการศึกษาขั้นพื้นฐาน (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551) แต่อย่างไรก็ตาม ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพบว่า นักเรียนยังมีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษทุกๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องความรู้ด้านคำศัพท์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุดศิริ (2543) และฐิติรัตน์ (2544) ที่ได้พบว่าปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาและนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ คือ การใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ กลไกการเขียน การเรียบเรียงความคิดให้เป็นข้อความที่สื่อความหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของความรู้ด้านคำศัพท์ ซึ่งเป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ในการเรียนภาษาอังกฤษทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพนั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องมีพื้นฐานความรู้เรื่องคำศัพท์ ดังที่ Krashen and Terrel (1983) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้เรียนภาษาที่สองจะต้องรู้คำศัพท์เป็นพื้นฐานเพื่อใช้ในการสื่อความหมายในการใช้ภาษานั้นๆ ทั้งในการเรียนและการติดต่อสื่อสาร สอดคล้องกับข้อคิดเห็นของบุณยาพร และคณะ (2547) ที่ได้ระบุว่าในการเรียนภาษาทุกภาษาความรู้เรื่องคำศัพท์เป็นเรื่องสำคัญที่สุดเพราะคำศัพท์สามารถช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนและช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ในทางตรงกันข้าม ถ้าผู้เรียนไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์จะส่งผลให้ผู้เรียนมีปัญหาในการสื่อสารและการเรียนภาษาอังกฤษเป็นอย่างมากดังที่ Thornbury (2002) ได้กล่าวไว้ว่า ถ้าผู้เรียนไม่มีความรู้เรื่องไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนอาจจะสื่อสารได้บางส่วน แต่ถ้าผู้เรียนไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์ผู้เรียนจะไม่สามารถสื่อสารได้เลย

นอกจากนี้ Laufer (1997) ได้กล่าวไว้ว่า คำศัพท์เป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งและเป็นปัจจัยพื้นฐานที่ก่อให้เกิดความเข้าใจในการสื่อสาร และเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถทางภาษาของผู้เรียน แต่การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศไม่ใช่เรื่องง่าย เนื่องจากความรู้ด้านคำศัพท์ของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศกับผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษามีความแตกต่างกันมาก ดังนั้นผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจึงต้องมีวิธีการเรียนรู้เฉพาะตัวในการพัฒนาวงศัพท์ คือ กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์

กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์เป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาที่มีความสำคัญต่อผู้เรียนในการเรียนรู้คำศัพท์ ดังที่ Nation (2001) ได้กล่าวไว้ว่า กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์เป็นส่วนหนึ่งของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ยิ่งไปกว่านั้นกลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน เพราะกลยุทธ์ในการเรียนรู้สามารถช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ เรียนรู้และจดจำข้อมูลใหม่ไว้ใช้ต่อไป (O' Malley and Chamot, 1990) ผู้เรียนอาจจะมีกลยุทธ์การเรียนรู้ที่แตกต่างกันทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความชอบและความถนัดของผู้เรียนในการเลือกใช้กลยุทธ์ต่างๆที่คิดว่ามีประสิทธิภาพในการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ Nation (1990) ที่ว่า วิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่สำคัญที่สุด คือ การให้ผู้เรียนมีอิสระในการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ที่ตอบสนองความต้องการและความถนัดของผู้เรียนเองซึ่งส่งผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้คำศัพท์ นอกจากนี้ Ellis (1997) ได้กล่าวอีกว่า ในการเรียนรู้ภาษานั้นผู้เรียนที่

ประสบผลสำเร็จจะใช้กลยุทธ์ที่หลากหลายกว่าผู้เรียนที่ไม่ประสบผลสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ Necera (2010) ที่ว่า ผู้เรียนภาษาที่สองจำเป็นต้องใช้กลยุทธ์มากเท่าที่จะมากได้เพื่อให้ประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้ทางภาษา ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่า ในการเรียนรู้คำศัพท์ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้กลยุทธ์ที่เหมาะสมและหลากหลายเพื่อให้ได้คำศัพท์ที่ต้องการและคงคำศัพท์ไว้ใช้ได้ต่อไป จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า คำศัพท์เป็นพื้นฐานในการพัฒนาทักษะอื่นๆ ส่วนกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นนับว่าทั้งสองปัจจัยดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

สำหรับการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและเพื่อให้สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลาง หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้และกลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษาที่สองเพื่อที่จะจดจำคำศัพท์และมีความรู้ด้านคำศัพท์มากพอเพื่อที่จะสามารถนำไปต่อยอดในการพัฒนาทักษะทางภาษาได้ สำหรับโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามเป็นโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนควบคู่รายวิชาสามัญและรายวิชาศาสนาอิสลาม นักเรียนที่เรียนในโรงเรียนดังกล่าวจะต้องเรียนวิชาภาษา 4 ภาษาด้วยกัน คือ อังกฤษ ไทย มลายูและอาหรับ ดังนั้นนักเรียนต้องมีทักษะและกลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์เพื่อจดจำและคงคำศัพท์ไว้ใช้ในการเรียนของทุกๆภาษาได้ นอกจากนี้งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับกลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์และความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนกลุ่มดังกล่าวมีอยู่ค่อนข้างน้อย งานวิจัยนี้จึงมุ่งเน้นที่จะศึกษาความสัมพันธ์ของความรู้ด้านคำศัพท์กับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้บริบทของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามสะท้อนสภาพและความสัมพันธ์ดังกล่าว เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการหาแนวทางพัฒนาวงศัพท์และการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม
2. เพื่อศึกษาการใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์กับความรู้ด้านคำศัพท์

ขอบเขตและข้อจำกัดของงานวิจัย

งานวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับคำศัพท์ การใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์และความสัมพันธ์ระหว่างสองปัจจัยดังกล่าว โดยกำหนดขอบเขตการวิจัยจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนแสงธรรมวิทยามูลนิธิ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย (purposive sampling) นักเรียนกลุ่มดังกล่าวมีจำนวน 40 คนกำลังศึกษาในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2556 ดังนั้นผลการวิจัยที่ได้อาจจะไม่สามารถนำไปใช้กับผู้เรียนในโรงเรียนสามัญทั่วๆ ไป แต่สามารถนำไปใช้กับนักเรียนที่มีคุณลักษณะคล้ายกันที่เรียนอยู่ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามที่อยู่ต่างอำเภอ และต่างจังหวัดได้

วิธีการวิจัย

เครื่องมือในการวิจัย

1. แบบทดสอบวัดความรู้ด้านคำศัพท์ของ Nation (2008) ประกอบด้วยแบบทดสอบระดับ 1000 คำ 2000 คำ และ 3000 คำ แต่ละระดับมี 30 ข้อ รวมทั้งหมด 90 ข้อ

2. แบบสอบถามการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ ประกอบด้วย 3 กลยุทธ์ คือ 1) กลยุทธ์ในการค้นหาความหมายคำศัพท์ใหม่ (discovery strategy) 2) กลยุทธ์ในการจดจำคำศัพท์ (remembering strategy) และ 3) กลยุทธ์ในการนำคำศัพท์ไปใช้ (application strategy) แบบสอบถามดังกล่าวได้ผ่านการตรวจสอบ

ความตรงเชิงทฤษฎี (Construct Validity) จากผู้ทรงคุณวุฒิ และการตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นโดยใช้ Cronbach's Alpha Coefficient พบว่า ค่าความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง (.9550)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบวัดระดับคำศัพท์ โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบภายในเวลา 1 ชั่วโมง หลังจากนั้นกลุ่มตัวอย่างใช้เวลาประมาณ 20 นาทีตอบแบบสอบถามการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ใช้สถิติพื้นฐาน คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Means) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อคำนวณหาผลคะแนนจากแบบทดสอบวัดระดับคำศัพท์ และการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ และหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์กับความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient)

ผลการวิจัย

1. ระดับความรู้ด้านคำศัพท์

ผลการวิเคราะห์คะแนนจากแบบทดสอบระดับคำศัพท์พบว่า โดยภาพรวมคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ทั้ง 3 ระดับของนักเรียนอยู่ที่ระดับร้อยละ 58.01 เท่านั้น โดยมีคะแนนส่วนใหญ่อยู่ที่ระดับ 1000 คำ (92.73%) ส่วนคำศัพท์ในระดับ 2000 คำและระดับ 3000 คำ พบว่าอยู่ในระดับต่ำกว่าครึ่ง กล่าวคือ ร้อยละ 44.56 และร้อยละ 36.76 ตามลำดับ แสดงว่าพื้นฐานคำศัพท์ของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับต่ำ ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ระดับความรู้ด้านคำศัพท์

ระดับคำศัพท์	จำนวนข้อ	$\overline{X}$	S.D.	%
1000 คำ	30	27.82	2.490	92.73
2000 คำ	30	13.37	3.780	44.56
3000 คำ	30	11.03	3.475	36.76
รวม	**90**	**52.22**	**9.745**	**58.01**

2. การใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์

จากการวิเคราะห์การใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียน พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ = 3.03) โดยที่นักเรียนใช้กลยุทธ์การค้นหาความหมายคำศัพท์มากที่สุด ($\overline{X}$ =3.15) รองลงมาคือกลยุทธ์การจดจำคำศัพท์ ($\overline{X}$ = 2.99) ส่วนการใช้กลยุทธ์การนำคำศัพท์ไปใช้อยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\overline{X}$ = 2.98) ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ (N = 40)

ด้านที่	กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์	$\overline{X}$	S.D
1	การค้นหาความหมายคำศัพท์	3.15 (ปานกลาง)	.62
2	การจดจำคำศัพท์	2.99 (ปานกลาง)	.54
3	การนำคำศัพท์ไปใช้	2.98 (ปานกลาง)	.61
ภาพรวม		**3.03**	**.54**

เมื่อพิจารณารายละเอียดการใช้กลยุทธ์ย่อย พบกลยุทธ์ที่ใช้บ่อยที่สุด ดังแสดงในตารางที่ 3 ซึ่งอธิบายได้ดังนี้

ด้านที่ 1 การใช้กลยุทธ์การค้นหาความหมายคำศัพท์ (Discovery Strategies) พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ใช้กลยุทธ์ในการค้นหาความหมายคำศัพท์โดยการถามความหมายคำศัพท์จากเพื่อนร่วมห้องในระดับมาก (ข้อ 1.1 : $\overline{X}$ =3.53) เพียงกลยุทธ์เดียว ส่วนกลยุทธ์อื่นๆพบความถี่การใช้ในระดับปานกลางตามลำดับคือ กลยุทธ์การเดาความหมายคำศัพท์จากภาพหรือท่าทางที่เห็น ($\overline{X}$

=3.45) ถามความหมายภาษาไทยของคำศัพท์นั้นๆจากครู ($\overline{X}$ =3.43) ค้นหาความหมายคำศัพท์จากพจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ($\overline{X}$ =3.30) ถามความหมายของศัพท์โดยยกจากประโยคภาษาไทยทั้งประโยค ($\overline{X}$ =3.27)

ด้านที่ 2 กลยุทธ์ในการจดจำคำศัพท์ (Remembering Strategies) พบว่า นักเรียนมีวิธีการจดจำคำศัพท์โดยการพูดหรือเขียนคำศัพท์นั้นบ่อยๆในระดับมาก (ข้อ 2.1 : $\overline{X}$ =3.50) เพียงกลยุทธ์เดียวเช่นเดียวกัน ส่วนกลยุทธ์ข้ออื่นๆที่นักเรียนใช้ในการจดจำคำศัพท์อยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ คือ จดจำคำศัพท์จากความผิดพลาดที่เคยเกิดขึ้น ($\overline{X}$ =3.38) จำคำศัพท์ได้เพราะคำศัพท์นั้นอ่านออกเสียงเหมือนชื่อของเพื่อนหรือบุคคลสำคัญที่ตนเองรู้จัก ($\overline{X}$ =3.30) จำคำศัพท์นั้นได้เพราะนึกถึงสถานที่ที่พบคำศัพท์นั้น ($\overline{X}$ =3.27) ท่องจำคำศัพท์เมื่อเจอคำศัพท์ใหม่ ($\overline{X}$ =3.23)

ด้านที่ 3 กลยุทธ์การนำคำศัพท์ไปใช้ (Application Strategies) พบว่า นักเรียนใช้กลยุทธ์ในการนำคำศัพท์ไปใช้ในระดับปานกลางตามลำดับ คือ ฝึกการฟังภาษาอังกฤษจากสื่อต่างๆ ($\overline{X}$ =3.45) เล่นเกมส์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ ($\overline{X}$ =3.40) ใช้ท่าทางหรืออาการแทนคำพูดเมื่อนึกคำศัพท์ไม่ออก ($\overline{X}$ =3.35) เรียกการกระทำหรือสิ่งของที่พบเห็นในชีวิตประจำวันเป็นภาษาอังกฤษ ($\overline{X}$ =3.20) นำคำศัพท์ที่เพิ่งเรียนมาพูดเป็นประโยค ($\overline{X}$ =3.12)

จากผลการวิจัยสามารถสรุปได้ว่า ในการเรียนรู้คำศัพท์ นักเรียนส่วนใหญ่ใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์เพื่อการค้นหาความหมายคำศัพท์ด้วยการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และส่วนใหญ่จะเรียนรู้วิธีการจดจำคำศัพท์เมื่อรู้ความหมายแล้วและนำคำศัพท์ไปใช้ด้วยตัวเอง กล่าวคือ นักเรียนส่วนใหญ่ใช้วิธีการจดจำคำศัพท์ด้วยการพูดหรือเขียนคำศัพท์นั้นบ่อยๆ และนำคำศัพท์ไปใช้ด้วยการฝึกฟังภาษาอังกฤษจากสื่อต่างๆหรือเล่นเกมส์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษซึ่งมีผลต่อความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียน

ตารางที่ 3 กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ที่มีความถี่การใช้สูงสุด (N=40)

ข้อที่	กลยุทธ์คำศัพท์	$\overline{X}$	S.D
ด้านที่ 1 กลยุทธ์การค้นหาความหมายคำศัพท์			
1.1	ถามความหมายคำศัพท์จากเพื่อนร่วมห้อง	3.53 (มาก)	.85
1.2	เดาความหมายคำศัพท์จากภาพหรือท่าทางที่เห็น	3.45 (ปานกลาง)	.81
1.3	ถามความหมายภาษาไทยของคำศัพท์นั้นๆจากครู	3.43 (ปานกลาง)	1.08
1.4	ค้นหาความหมายคำศัพท์จากพจนานุกรม อังกฤษ-ไทย	3.30 (ปานกลาง)	.97
1.5	ถามความหมายเป็นภาษาไทยทั้งประโยคโดยในประโยคจะมีคำศัพท์ที่ไม่รู้อยู่ด้วย	3.27 (ปานกลาง)	.88
ด้านที่ 2 กลยุทธ์ในการจดจำคำศัพท์			
2.1	จำคำศัพท์โดยการพูดหรือเขียนคำศัพท์นั้นบ่อยๆ	3.50 (มาก)	.91
2.2	จดจำคำศัพท์จากความผิดพลาดที่เคยเกิดขึ้น เช่น จำความหมายของคำว่า dessert ซึ่งแปลว่า *ของหวาน* เป็น *ทะเลทราย* หลังจากนั้นทำให้จำคำศัพท์โดยไม่หลงความหมาย	3.38 (ปานกลาง)	.90
2.3	จำคำศัพท์ได้เพราะคำศัพท์	3.30	.99

	นั้นอ่านออกเสียงเหมือนชื่อของเพื่อนหรือบุคคลสำคัญที่ตนเองรู้จัก เช่น จำความหมายของคำว่า may เพราะมีเพื่อนที่ชื่อเหมือนกับคำศัพท์	(ปานกลาง)	
2.4	จำคำศัพท์นั้นได้เพราะนึกถึงสถานที่ที่พบคำศัพท์นั้น เช่น จำคำว่า aquarium เพราะเคยไปเที่ยวที่สถานที่แสดงสัตว์น้ำ	3.27 (ปานกลาง)	.91
2.5	ท่องจำคำศัพท์เมื่อเจอคำศัพท์ใหม่	3.23 (ปานกลาง)	.92
ด้านที่ 3 กลยุทธ์การนำคำศัพท์ไปใช้			
3.1	ฝึกการฟังภาษาอังกฤษจากสื่อต่างๆ เช่น ฟังเพลง ข่าว ภาพยนตร์ เป็นต้น	3.45 (ปานกลาง)	.93
3.2	เล่นเกมส์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เช่น puzzle crossword เป็นต้น	3.40 (ปานกลาง)	1.01
3.3	ใช้ท่าทางหรืออาการแทนคำพูดเมื่อนึกคำศัพท์ไม่ออก	3.35 (ปานกลาง)	.77
3.4	เรียกการกระทำหรือสิ่งของที่พบเห็นในชีวิตประจำวันเป็นภาษาอังกฤษ	3.20 (ปานกลาง)	1.04
3.5	นำคำศัพท์ที่เพิ่งเรียนมาพูดเป็นประโยคเอง	3.12 (ปานกลาง)	.97

3. ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์กับระดับความรู้ด้านคำศัพท์

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ พบว่า กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ด้านการค้นหาความหมายคำศัพท์ การจดจำคำศัพท์และการนำคำศัพท์ไปใช้ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้คำศัพท์ระดับ 1000 คำ

สำหรับคำศัพท์ระดับ 2000 คำมีความสัมพันธ์เชิงลบกับกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ด้านการค้นหาความหมายคำศัพท์และการจดจำคำศัพท์ในระดับต่ำมาก (r =-.291* และ r =-.291* ตามลำดับ) ซึ่งสามารถกล่าวได้ว่ากลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ด้านการค้นหาความหมายคำศัพท์และการจดจำคำศัพท์ไม่ได้ส่งผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์และการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนในระดับ 2000 คำ ส่วนกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ด้านการนำคำศัพท์ไปใช้ไม่พบความสัมพันธ์กับคำศัพท์ระดับดังกล่าว

ส่วนในระดับคำศัพท์ 3000 คำ ผลปรากฏว่ามีความสัมพันธ์เชิงลบกับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ด้านการค้นหาความหมายคำศัพท์และการจดจำคำศัพท์รวมไปถึงกลยุทธ์ในการนำคำศัพท์ไปใช้ในระดับต่ำ (r =-.367**, r =-.318* และ r =-.292* ตามลำดับ) ซึ่งสามารถกล่าวได้ว่า การใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ด้านการค้นหาความหมายคำศัพท์ ด้านการจดจำคำศัพท์และด้านการนำคำศัพท์ไปใช้ไม่ได้ส่งผลต่อความรู้ด้านคำศัพท์ระดับ 3000 คำ ของนักเรียนแต่อย่างใด ตารางที่ 4 แสดงผลดังกล่าว

ตารางที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์กับระดับความรู้ด้านคำศัพท์

กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์	**ความรู้ระดับคำศัพท์**		
	1000 คำ	**2000 คำ**	**3000 คำ**
ด้านการค้นหาความหมายคำศัพท์	-.146	-.291*	-.367**
ด้านการจดจำคำศัพท์	-.145	-.291*	-.318*
ด้านการนำคำศัพท์ไปใช้	-.008	-.099	-.292*
รวม	**-.105**	**-.243**	**-.292***

อภิปรายและสรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง (58.01%) และเมื่อพิจารณาแยกตามระดับคำศัพท์ พบว่านักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์ระดับ 1000 คำ สูงที่สุด (92.73%) รองลงมาคือ ระดับ 2000 คำ (44.56%) และระดับ 3000 คำ (36.76%) ตามลำดับ ทั้งนี้ผลของการศึกษาความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนที่ระดับ 1000 และระดับ 2000 คำ สอดคล้องกับความคิดของ Nation (2008) ที่กล่าวไว้ว่า คำศัพท์ส่วนใหญ่ที่ผู้เรียนได้เรียนในหนังสือเรียนเป็นคำศัพท์ในระดับ 1000 คำและ2000 คำ นักเรียนจึงได้เรียนและพบบ่อยเมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษในห้องเรียน หรือแม้แต่ในบทอ่านอื่นๆ ที่นักเรียนได้เจอนอกห้องเรียน และนอกจากนี้คำศัพท์ระดับ 1000 คำ และระดับ 2000 คำ เป็นคำศัพท์พื้นฐานที่สุดสามารถพบเห็นในชีวิตประจำวัน ซึ่งอาจทำให้นักเรียนมีความคุ้นเคยและสามารถจดจำคำศัพท์ได้ ส่วนความรู้ด้านคำศัพท์ระดับ 3000 คำ ซึ่งนักเรียนทำแบบทดสอบได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด อาจเนื่องมาจากว่าคำศัพท์ระดับ 3000 คำ เป็นคำศัพท์ที่ประกอบไปด้วยคำศัพท์เชิงวิชาการมากขึ้น ซึ่งนักเรียนระดับดังกล่าวอาจจะไม่ค่อยได้เรียนในตำราเรียน และมีความถี่ในการใช้น้อยกว่า ทำให้นักเรียนไม่คุ้นเคยกับคำศัพท์ จึงเป็นสาเหตุทำให้นักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์ระดับนี้น้อยกว่าระดับอื่น นอกจากนี้ผลของความรู้ระดับคำศัพท์ของนักเรียนยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Pourshahian (2012) ที่ได้ทำการสำรวจระดับคำศัพท์ของนักศึกษามหาวิทยาลัย Eastern Mediterranean จำนวน 125 คน ผลการสำรวจพบว่าระดับคำศัพท์ของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น

นอกจากนี้จากการศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียน พบว่า นักเรียนใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ =3.03) เมื่อพิจารณาแต่ละด้าน ผลปรากฏว่า นักเรียนใช้กลยุทธ์ด้านการค้นหาความหมายคำศัพท์มากที่สุด ($\overline{X}$ =3.15) รองลงมาเป็นกลยุทธ์ด้านการจดจำคำศัพท์ ($\overline{X}$ =2.99) และกลยุทธ์ด้านการนำคำศัพท์ไปใช้ ($\overline{X}$ =2.98) ตามลำดับ ซึ่งผลของงานวิจัยโดยภาพรวมสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Komol (2011) และ Thavornpon (2012) ที่ได้พบว่ากลุ่มตัวอย่างใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับการใช้กลยุทธ์ด้านการค้นหาความหมายคำศัพท์ นักเรียนส่วนใหญ่เรียนรู้ด้วยการถามจากเพื่อนร่วมห้อง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า วิธีการเรียนรู้คำศัพท์ดังกล่าวเป็นกลยุทธ์ที่ทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ความหมายคำศัพท์ต่างๆ ได้ง่ายและรวดเร็วกว่าวิธีอื่น ทั้งนี้เพราะว่านักเรียนเกือบจะไม่มีเวลาในการทบทวนคำศัพท์ที่ได้เรียน เพราะว่าต้องใช้เวลาในการทำการบ้านและแบบฝึกต่างๆ ที่ต้องใช้เวลามาก ทำให้นักเรียนต้องใช้กลยุทธ์ที่สะดวกที่สุดในการเรียนรู้คำศัพท์ สำหรับกลยุทธ์ด้านการจดจำคำศัพท์ พบว่า นักเรียนชอบการจดจำคำศัพท์ด้วยการพูดหรือเขียนคำศัพท์นั้นบ่อยๆ อาจมีสาเหตุมาจากการจัดการเรียนการสอนของครูภาษาอังกฤษในโรงเรียน กล่าวคือ ครูผู้สอนส่วนใหญ่ทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาสอนให้นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ด้วยการอ่านซ้ำๆ จำความหมายและการสะกดคำศัพท์ (Khuvasanond et al., 2010) ทำให้นักเรียนได้รับการฝึกวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีการดังกล่าวจนเคยชิน ส่วนกลยุทธ์ด้านการนำคำศัพท์ไปใช้ พบว่าส่วนใหญ่นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ด้วยการฝึกการฟังภาษาอังกฤษจากสื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น เพลง ข่าว หรือภาพยนตร์ก็ตาม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การเรียนรู้ด้วยสื่อดังกล่าวทำให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลายและจดจำคำศัพท์ได้ง่าย

การศึกษาครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความรู้คำศัพท์ระดับ 2000 คำและ 3000 คำในระดับต่ำ ซึ่งสามารถกล่าวได้ว่า การใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ไม่ได้ส่งผลต่อระดับความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียน ถึงแม้ว่านักเรียนมีการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ในระดับมากและปานกลางก็ตาม ทั้งนี้อาจเป็น

เพราะว่า การใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนอาจจะยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอจึงทำให้นักเรียนมีความรู้ระดับคำศัพท์น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำศัพท์ระดับ 2000 คำ และ 3000 คำ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดในการเรียนรู้คำศัพท์ของ Oxford (1990) ที่ได้กล่าวไว้ว่า สำหรับผู้เรียนที่มีความรู้ระดับต่ำ ถึงแม้ว่าจะใช้ความพยายามในการเรียนรู้คำศัพท์มากเท่าใดก็ตาม ก็อาจจะไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้คำศัพท์ เพราะว่าผู้เรียนกลุ่มดังกล่าวอาจคิดว่าได้ใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ที่ต้องการแล้ว แต่ในความเป็นจริงจริง ผู้เรียนเพียงแค่ใช้เพื่อให้ได้เฉพาะความหมายของคำศัพท์เท่านั้น ซึ่งไม่ใช่การเรียนรู้ศัพท์อย่างแท้จริง ประเด็นดังกล่าวสามารถเชื่อมโยงกับความคิดของ Nation (1990) ที่เน้นว่าประสิทธิภาพในการเรียนรู้คำศัพท์จะเกิดขึ้นได้จากการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนรู้จักกลยุทธ์ต่างๆ ในการเรียนรู้คำศัพท์และมีอิสระในการใช้กลยุทธ์ที่ตอบสนองความต้องการและความถนัดของผู้เรียนเองในภายหลัง จากผลการวิจัยและการอภิปรายผลดังกล่าวนำไปสู่ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอน ดังได้แสดงในหัวข้อถัดไป

ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอน

1. ผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ดึงดูดหรือกระตุ้นความสนใจของนักเรียนในการเรียนรู้คำศัพท์และจดจำคำศัพท์ได้ง่าย หรือจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการจดจำคำศัพท์ได้ง่าย เช่น สอนคำศัพท์ผ่านสื่อต่างๆ

2. ผู้สอนควรให้ผู้เรียนฝึกใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ที่หลากหลายและใช้บ่อยๆ ไม่ว่าจะเป็นในห้องเรียนหรือนอกห้องเรียน เพื่อให้นักเรียนได้ใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ที่ตนเองชอบและถนัดเพื่อยกระดับความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียน

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์อย่างดียิ่งจาก รศ. ดร. นิสากร จารุมณี อาจารย์ที่ปรึกษาวิจัยที่กรุณาให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะทุกขั้นตอนของการวิจัยและเขียนบทความวิจัยตั้งแต่ต้นจนเสร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณ ผศ. ดร. วราภรณ์ ศรีเพ็ชรพันธุ์ และ ดร. อุษา อินทรักษา ที่ได้กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจแก้เครื่องมือและให้คำแนะนำเพิ่มเติมในการวิจัย

ขอขอบพระคุณผู้บริหาร คณะครู และนักเรียนโรงเรียนแสงธรรมวิทยามูลนิธิ ที่ได้ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยเป็นอย่างดี

ความสำเร็จของบทความนี้เกิดขึ้นได้ด้วยความกรุณา รวมทั้งกำลังใจที่ได้รับจากหลายท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากครอบครัวและญาติพี่น้อง คุณค่าและประโยชน์ที่เกิดจากบทความนี้ผู้วิจัยขอมอบเพื่อบูชาแด่คณาจารย์ ครอบครัว ญาติพี่น้องและผู้มีพระคุณทุกท่าน

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. 2551. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551: สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร.

ฐิติรัตน์ สุวรรณสม. 2544. การศึกษาการใช้กลวิธีการปรับโครงสร้างภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียนเรียงความของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนเรศวร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บุณยาพร สุวันโนและคณะ. 2547. การศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแจ้ห่มวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 3. ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยนเรศวร.

สุดศิริ ศิริคุณ. 2543. การใช้กลวิธีการเรียนแบบร่วมมือด้วยโปรแกรม CIRC เพื่อพัฒนา

ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

Ellis, R. 1997. Second language acquisition. Oxford: Oxford University Press.

Komol, T. 2011. The relationship between vocabulary learning strategies and vocabulary knowledge of Thai undergraduate students. Master's thesis, Prince of Songkla University, Thailand.

Krashen, S.D., & Terrel, T. D. 1983. The national approach: language acquisition in the classroom. Oxford: Pergamon Press.

Khuvasanond, K., Sildus, T., Hurford, D., & Lipka, R. 2010. Comparative approaches to teaching English as a second language in the United States and English as a foreign language in Thailand. Retrieved December 20, 2013, from http:// www.Scac.msu.ac.th/ proceedings.html.

Laufer, B. 1997. Assessing the effectiveness of monolingual, bilingual, and bilingualised dictionaries in the comprehension and production of the new words. The modern language journal: 81(2).

Nacera, A. 2010. Language learning strategies and the vocabulary size. Procedia Social and Behavioral Sciences(2): 4021-4025.

Nation, I. S. P. 2001. Learning vocabulary in another language. Cambridge: Cambridge University.

Nation, P. 1990. Teaching and learning vocabulary. Boston: Heinle & Heinle.

Nation, P. 2008. Teaching vocabulary: strategies and techniques. USA: Heinle & Cengage Learning.

O' Malley, J. M., & Chamot, A. U. 1990. Learning strategies in second language acquisition. Cambridge: Cambridge University Press.

Oxford, R. 1990. Language learning strategies: What every teacher should know. New York: Newbury House.

Pourshahian, B. 2012. English language teaching: vocabulary learning strategies and vocabulary size of ELT students at EMU in Northern Cyprus(5): 138-148.

Thavornpon, S. 2012. Relationships between vocabulary learning strategies and vocabulary knowledge and reading comprehension. Master's thesis, Prince of Songkla University, Thailand.

Thornbury, S. 2002. How to teach vocabulary. Essex: Longman.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล: นายสุริยา หว่าหลำ

รหัสประจำตัวนักศึกษา: 5511121043

วุฒิการศึกษา

วุฒิ	ชื่อสถาบัน	ปีที่สำเร็จการศึกษา
ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาอังกฤษ)	มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์	2553
ประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู	มหาวิทยาลัยธนบุรี ศูนย์การเรียนโรงเรียนสงขลาเทคโนโลยี	2554

ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน

พนักงานราชการ ตำแหน่งครูผู้สอน โรงเรียนบ้านเลียบ อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 3

การตีพิมพ์เผยแพร่ผลงาน

1. สุริยา หว่าหลำ และนิสากร จารุมณี. (2557). ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการเขียนกับความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม. *วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.*
2. สุริยา หว่าหลำ และนิสากร จารุมณี. (2557). ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านคำศัพท์กับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม. *การประชุมวิชาการนำเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ 15: "50 ปี กับการอุทิศเพื่อสังคม" คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น,2313-2321.*